

Rechtskundig Weekblad

Verschijnt elken Zondag

Vereeniging zonder winstgevend doel.

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENÉ VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

In uitvoering van het besluit genomen in zijn laatste bestuursvergadering begint de Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden deze week een campagne van hardnekkig verzet tegen de amendementen voorgesteld in de Senaatscommissie, die volledig de wet op de vervlaamsching van het gerecht willen ontkrachten.

Reeds ging er luid protest op van uit verschillende Waalsche middens. Ook Vlaanderen zal zich niet onbetuigd laten en de openbare meening zal er systematisch worden bewerkt ten einde de poging der Heeren van de Senaatscommissie te verijdelen

Hierbij geven wij de cliché van de plakkaten die de eerste groote volksvergadering te Antwerpen aankondigen.

De Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden doet hierbij een oproep aan al zijn leden opdat zij in groot getal deze belangrijke vergadering zouden bijwonen.

BOND DER VLAAMSCH E RECHTSGELEERDEN

In uitvoering van de plechtige koninklijke belofte die aan de Vlamingen «gelijkheid in rechte en feite» toezegde, werd door de Kamer van Volksvertegenwoordigers, bijna met eenparigheid van alle Vlaamsche afgevaardigden, een wet gestemd op de

Vervlaamsching van het Gerecht

Niettegenstaande deze wet alle verkregen rechten eerbiedigde en breede overgangsmaatregelen voorzag, wordt er thans een schandelijken aanval beraamd op het Vlaamsche recht en bereidt men zich voor in de Senaatscommissie deze wet volledig te saboteeren en een regiem in voege te brengen dat de verfransching van ons gerecht zal bestendigen.

Hiertegen moeten alle Vlamingen krachtadig protest aantekenen. Zij moeten in massa aanwezig zijn op de

GROOTE VOLKSVERGADERING

die belegd wordt te Antwerpen, op VRIJDAG 1 FEBRUARI a.s. om 8 UUR 'S AVONDS in het lokaal der HANDELSBEURS.

SPREKERS : Kamiel Huysmans Burgemeester van Antwerpen
Hector Lebon Senator
Jules Boedt Volksvertegenwoordiger
Jan Timmermans Provincieraadslid

De Vlamingen VAN ALLE POLITIEKE OVERTUIGING dienen op te komen voor ons Vlaamsch recht. De aanslag die op ons volk beraamd wordt, dient verijdeld door ons verontwaardigd protest !!!

Het Bestuur van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden.

Druck. M. V. U. T., Nationale Dr. Antwerpen 18, Van Goyenk.

HET VRAAGSTUK DER PLEITBEZORGERS

De uitbreiding der volmachtenwet, die aan de regeering toelaat wijzigingen te brengen aan de wettelijke bepalingen betreffende de rechterlijke organisatie en de procedure, heeft opnieuw het vraagstuk van de eventuele afschaffing van het korps der pleitbezorgers vooraan gebracht op het plan der actualiteit. Daarbij komt nog dat de economische crisis zich ook in de juristenwereld thans zoo scherp doet gevoelen dat op alle mogelijke wijzen dient gezocht te worden naar het middel om de ongehoord hooge kosten der rechtsbedeeling in burgerlijke zaken op aanzienlijke wijze te verminderen. De posten die het zwaarst drukken bij de gerechtskosten, zijn de bedragen die volgens tarief dienen betaald voor de verplichte tusschenkomst der pleitbezorgers. En zeer natuurlijk stelt zich in onze dagen meer dan ooit, de vraag omtrent de noodzakelijkheid en de wenschelijkheid van het behoud dezer helpers van het gerecht.

Het Koninklijk Besluit van 13 Januari 1935, dat de bevoegdheid der Vrederechters verhoogt en de tusschenkomst der avoués facultatief maakt in zaken van beroep tegen de vonnissen der Vrederechters, heeft het probleem overgeplaatst van het domein der theorie in dit der practische verwezenlijkingen.

In de laatste weken heeft de dagelijksche pers zich ook reeds met het vraagstuk beziggehouden en de openbare meening toont er zonder twijfel belangstelling voor. De polemiek die echter desaan gaande in de pers gevoerd wordt, slaat over het algemeen een onverkwikkelijken toon aan. Het wordt een kamp om den broode, een strijd om het eigenbelang, een egoïstische verdediging van privileges en hierbij worden argumenten te pas gebracht die allerminste objectief zijn en die aan dit zeer interessant debat een wending zouden kunnen geven die door niemand, die het goed meent, zou kunnen gewenscht worden.

Zoo lazen wij nog vóór enkele dagen in het blad « Le Jeune Barreau », dat uitgegeven wordt door een groep Antwerpsche advokaten, een recht op antwoord ingezonden door een Antwerpsch pleitbezorger, waarin een toon wordt aangeslagen, die, om geen anderen term te gebruiken, allermint past. De avoué in kwestie verkondigt dat het ambt van pleitbezorger, waarvan de belangloosheid het kenmerk zou wezen, ten allen tijde werd aangevallen door lieden met kwaad inzicht, dat de wetenschap en de eerlijkheid uitsluitend aan het korps der pleitbezorgers toebehooren, doch dat hun ambt in

de laatste tijden wordt « geïsurpeerd » door een lawaaijige bende jonge lieden (hiermee worden bedoeld de advokaten), in serie geproduceerd door diplomafabrieken (hiermee worden bedoeld de universiteiten).

Volgens denzelfden pleitbezorger wordt wel eens een enkele doctor in de rechten toegelaten tot het hoogwaardige korps der avoués, doch dit slechts ten uitzonderlijken titel en het enthousiasme voor de inlijving van dergelijke recruten, die het brandmerk dragen van universitaire studiën, schijnt bij den steller van het artikel zeer flauw. De verhouding tusschen advocaat en pleitbezorger wordt door den auteur samengevat in de bewering dat de avoué zich uiterst gelukkig mag achten wanneer de tusschenkomst van den vertegenwoordiger van « la gent gesticulatoire » niet tot uitslag heeft het overheerlijk gebouw der procedure, dat de avoué met de grootste zorg en nauwgezetheid heeft opgebouwd, volledig te doen ineensinken !

Wanneer zulks de meening zou mogen zijn van de avoués in het algemeen, zullen wij hen niet op hetzelfde terrein volgen, doch enkel in volle objectiviteit het zoo gewichtige vraagstuk der mogelijke afschaffing van hun ambt onderzoeken.

Eerst en vooral stelt zich dan de fundamenteele vraag, die reeds zoo talrijke malen is onderzocht geworden : is de instelling van de pleitbezorgers noodzakelijk, is ze nuttig ? Naar mijn oordeel kan niemand, die vertrouwd is met de rechtsbedeeling in ons land, noch magistraat, noch advocaat, noch ook de pleitbezorger zelf, te goeder trouw beweren dat de instelling van het ambt der avoués noodzakelijk of zelfs nuttig zou zijn. Ik stel mij voor hierna in het kort aan te toonen dat deze instelling in tegendeel niet enkel niet onontbeerlijk, doch volkomen overbodig is en dat aan haar bestaan de ernstigste nadeelen verbonden zijn.

Doch wanneer ook iedereen van deze meening volkomen overtuigd zou zijn is naar mijn oordeel het vraagstuk nog volstrekt niet opgelost. Inderdaad, boven het ambt, dat ik ten spoedigste zou willen zien verdwijnen, zie ik de menschen die dit ambt uitoefenen. Deze menschen zijn mij uiterst sympathiek en ik heb voor hen de grootste achting. Hun levenskring is met dezen van de magistratuur en de balie door honderd banden verbonden. De meesten onder hen zijn harde werkers en bij zoovelen bewonder ik hun nauwgezetheid, hun regelmatig en aanhoudend zwoegen aan een zeer onaangenaam en

ondankbaar werk. Inderdaad, wanneer ook de advocaten zich het leven vergald voelen door al de kleine miseries eener proceduur, die in onzen tijd nog dezelfde vormvereischen kent als vóór meer dan honderd jaar, hebben zij toch daarbij het groot genot van den hardnekkigen strijd, het zalig gevoel van de gelukkige vondst, den weldoenden prikkel van het meeleven der verzuchtingen van den klient, de heerlijke zelfvoldoening over den bekomen uitslag. De avoués kennen niets van dit alles; voor hen is alleen het lastige, onaangename, zuiver materiele werk weggelegd en er is niets in hun taak waarin de geest zich kan onderscheiden of waarin het hart kan spreken. Hun levensfilosofie stelt zich tevreden met een eenvoudigen en nederigen rol. Taaie volharding, noeste vlijt, onverpoosde arbeidslust zijn hun levensdeugden. Sommigen onder hen zijn menschen van breede cultuur, die blijken hebben gegeven van zeer te waardeeren wetenschappelijke belangstelling.

Ik zou in geen enkel geval willen dat, welke ook de maatregel weze, die dan toch eens zal moeten genomen worden, de leden van het korps der pleitbezorgers hierdoor in eenige mate zouden getroffen worden in hun materiele belangen.

Dit is nu juist het tragische van den toestand dat iedereen, zonder eenig onderscheid, volstrekt erkent dat het bestaan van deze instelling overbodig en onnuttig is en dat bijgevolg de afschaffing zich volstrekt opdringt, terwijl van den anderen kant men tevergeefs zoekt naar het middel om dezen maatregel te treffen zonder de persoonlijke belangen van de pleitbezorgers te schaden. Op deze wijze, blijft de instelling voortbestaan, tot het allergrootste nadeel van de rechtsonderhoorigen en tot schade van een goede rechtsbedeeling, en is het grootendeels om harentwille dat men in de onmogelijkheid verkeert op ernstige wijze over te gaan tot vereenvoudiging van onze archaische proceduur.

Zou het nu werkelijk zoo volledig onmogelijk zijn een oplossing te vinden, die iedereen voldoening zou schenken, in deze zoo kiesche aangelegenheid? Ik denk het niet. Ik ben overtuigd dat er een verzoening van de verschillende standpunten zou mogelijk zijn en het is mijn meening dat het juist nu de tijd is, nu de regeering over de noodige volmacht beschikt om dit vraagstuk zonder verwijl op te lossen, of ten minste openhartig te zoeken naar een billijke en verzoenende solutie. Zulks zal eerst en vooral het vraagstuk zelf plaatsen op een hooger plan en het zou verder in de practijk verdragende gevolgen kunnen hebben.

* * *

Om een ernstig antwoord te kunnen geven op de vraag aangaande de noodzakelijkheid der tusschenkomst van de pleitbezorgers, dient men uitslui-

tend uit te gaan van de werkelijkheid van het rechtsleven zooals dat zich in ons land heeft ontwikkeld. De partijen die in eenige gerechtelijke aangelegenheid betrokken zijn, kunnen zich natuurlijk niet zelf behelpen. Niet alleen zijn ze afgeschrikt door de majestatische prestige van het gerecht, doch ze zijn tevens volledig vreemd aan de allereenvoudigste formaliteiten van de proceduur. Vandaar in alle tijden de noodzakelijkheid beroep te doen op iemand die volledig thuis is in dit geheimzinnig domein. Wie is nu in onzen tijd, dengene dien de belanghebbenden gaan vinden, aan wien ze hun twijfel en hunne vrees mededeelen, op wien ze vertrouwen om hun recht te doen zegevieren? Het is uitsluitend de advocaat. Het is in zijn kabinet dat de verhouding van vertrouwen tusschen client en raadsman ontstaat, het is op zijne tusschenkomst dat gehoopt wordt en op zijne kennis dat wordt vertrouwd. Bij den avoué gaat de client niet te rade; hem kent men niet, zijn bestaan wordt meestal zelfs niet vermoed.

Dit is het geval voor de strafzaken, die toch onbetwistbaar de allergewichtigste zijn, omdat leven en eer er van afhangen; dit is het geval voor de handelszaken waarin beslist wordt over het leven van onze economische ondernemingen; dit is het geval voor het oneindig getal kleine zaken die dagelijks voorkomen vóór onze Vrederechten, en Werkrechtersraden, dit is eindelijk ook nog het geval voor de menigvuldige processen die beheerscht worden door wat ik zou noemen, de actualiteitswetgeving, zooals de heele reeks huishuurwetten waarbij ook voor de Rechtbank van Eersten Aanleg geen avoué diende aangesteld.

In al deze gevallen, die stellig meer dan de 3/4 omvatten van heel het rechtsleven, kent de client maar één enkel vertrouwensman, maar één enkel mandataris, maar één enkel persoon aan wien hij zoowel de allerbelangrijkste als de eenvoudigste plichten opdraagt: de advocaat. Tusschen de partij en het gerecht bestaat geen ander tusschenpersoon, dan hij. De client zou het niet anders willen, kan het zich niet anders indenken. Dit is de werkelijkheid.

Zooals de zieke vertrouwen heeft in zijn geneesheer, heeft de partij in rechte vertrouwen in haar advocaat. Dit vertrouwen is een individueele band, die uitsluitend berust op de keuze van den persoon. Dit is zijn psychologische basis, en zeer natuurlijk verzet de partij er zich zelfs tegen dat haar advocaat, bij de behandeling der zaak, zich door een medewerker zou doen vervangen.

Wanneer zulks nu onbetwistbaar de toestand is in al de hierboven opgesomde gevallen, die dus meer dan de 3/4 van het rechtsleven uitmaken, vraagt men zich te vergeefs af of er zich dan een

andere verhouding voordoet in de burgerlijke zaken, waarbij de tusschenkomst van den avoué verplichtend is. Niemand kan het ernstig beweren. Ook daar gaat de client uitsluitend te rade bij een door hem gekozen advocaat, ook daar wordt hetzelfde mandaat van vertrouwen aan den raadsman verstrekt, en telkens de advocaat aan den client moet uiteenzetten dat de wetten der procedure van vóór honderd jaar ook thans nog de verplichte aanstelling vorderen van een pleitbezorger, is de client weerbarstig en voelt hij deze bewering van zijn raadsman als een soort tekortkoming aan het vertrouwen dat in hem gesteld wordt. Het is merkwaardig hoe het onbegrip betreffende de functie van den pleitbezorger zich niet alleen voordoet in de lagere standen, maar hoe eveneens bij de ontwikkelde klienteel het monopolie der pleitbezorgers als iets volstrekt onbegrijpelijks voorkomt. De client moet dan telkens van den advocaat dien hij gekozen heeft en waarop hij volledig steunt, vernemen dat hij in rechte niet zal vertegenwoordigd zijn door den mandataris zijner keuze, doch door iemand waarvan hij nooit gehoord heeft, dien hij nooit gezien heeft, waartegenover hij vreemd en onbegrijpend blijft.

Iedereen, die dagelijks intens het gerechtelijk leven meeleeft, heeft steeds dit feit gevoeld als een van de onnatuurlijkste ongerijmdheden van ons rechtswezen, ongerijmdheid die volledig ingaat tegen alle gezonde psychologische basis voor het begrip zelf der vertegenwoordiging.

Het is onredelijk en onaannemelijk dat er, voor de vertegenwoordiging in rechte in burgerlijke zaken, gewoonweg niet de minste rekening wordt gehouden met den wil en de keus van de belanghebbenden en dat men hun een mandataris oplegt dien ze niet kennen en wiens tusschenkomst ze niet verlangen. En al sproten er nu uit deze gedwongen vertegenwoordiging de grootste voordeelen voor een goede rechtsbedeeling, dan zou nog de psychologische basis zelf, waarop de overeenkomst van vertegenwoordiging berust, in elk geval het verplicht mandaat dienen uit te sluiten. Geen enkele redeneering zou deze simplistische beschouwing kunnen ontkrachten dat een partij, die persoonlijk voor de Rechtbank zou verschijnen, bijgestaan door een advocaat harer keuze, recht zou moeten kunnen vinden zonder hierbij nog te moeten beroep doen op derde personen die beschikken over het monopolie der vertegenwoordiging.

Het allereerste bezwaar tegen het privilege der pleitbezorgers is dus dat het berust op een walsche voorstelling der werkelijkheid, dat het een mandaat is dat niet in het minst op overeenkomst steunt, dat de tusschenkomst der avoués een fictie is waartegen het gezond verstand zich volkomen verzet.

Spruiten er nu uit deze fictie inderdaad voordeelen

voor de partijen en voor de uitoefening van de rechtsbedeeling? Er zijn er die het beweren en die volhouden dat het hoofdzakelijk in het belang van de advocatuur is, dat de instelling der pleitbezorgers in het leven werd geroepen en dient gehouden te worden. De redeneering die men bij verschillende oudere Fransche rechtsgeleerden kan uiteenzetten, is de volgende: Bij de beoefening van het rechtsleven dient er een onderscheid gemaakt te worden: de advocaat is gelast met de hogere aangelegenheden in de rechtsbedeeling, zijn taak is het de zaken te bestudeeren en zich te wijden aan het werkelijk wetenschappelijk gedeelte der rechtstudie; verder moet hij ter zitting door middel van zijn welsprekendheid en zijn overredingskracht trachten het standpunt van zijn klient te doen zegevieren. Aan den advocaat dus het hogere, het wetenschappelijke, het emotioneele. Juist dit leven in de hogere sferen belet hem zich bezig te houden met de duizendvoudige kleine beslommingen van de procedure; hij heeft noch den tijd, noch den lust zich bezig te houden met het doen copieeren van akten, met het lichten en beteekenen van stukken, met de zorg voor de betaling der gerechtskosten. Al deze lastige karweien dienen overgelaten te worden aan diegenen, die zich hiervan een specialiteit maken; en het feit dat de pleitbezorgers den advocaat wel van al deze beslommingen willen ontlasten is de zekerste waarborg om de advocatuur op hoog peil te houden. In deze redeneering vond men steeds den sterksten steun voor de verdediging der noodzakelijkheid van het pleitbezorgersambt.

Dat enkele idealistische rechtsgeleerden van in den tijd der Fransche omwenteling aldus spraken is wel begrijpelijk; dat deze redeneering ook thans nog gehouden wordt in sommige middens der Parijsche balie b.v., zal niemand ontkennen. Doch in ons land, en in dezen tijd, is er geen mensch die dergelijke argumentatie ernstig zou kunnen opnemen; zij druicht al te zeer in tegen de werkelijkheid. Immers, al deze kleine beslommingen heeft de advocaat thans reeds ruimschoots voor zijn deel in handels-, vredegerechts- en strafzaken. Op al deze terreinen, die, het weze nog eens herhaald, meer dan de drie kwart van het rechtsleven bestrijken, moet de advocaat volledig alleen al de plichten vervullen, die vereischt zijn door de wet om het proces tot een goed einde te brengen. De advocaat stelt dus elken dag dagvaarding op, hij maakt besluiten, hij gaat voortdurend ter griffie van allerlei Rechtbanken om er kennis te nemen van de beslissingen, hij licht stukken en zendt ze naar den deurwaarder om ze te doen beteekenen, hij zorgt voor het dagvaarden van getuigen, hij woont de enkwesten bij, hij verricht honderd andere plichten en hij moet ook in al deze aangelegenheden zorgen voor

de regeling van de gerechtskosten, hij moet boekhouden, afrekeningen opstellen en dag voor dag in onafgebroken arbeid al die plichten vervullen die sommigen zoo weinig vereenigbaar achten met de verhevenheid van zijn beroep. Dat is de werkelijkheid. Beklaagt er zich iemand over dat dit alles niet naar behooren zou gaan? Geenszins. De zaken voor de handelsrechtbanken en voor de vrederechten loopen vlug van stapel, men denkt er niet aan dat hierbij een pleitbezorger eenigen dienst zou kunnen bewijzen.

Het is dus eerst en vooral reeds volkomen ongerijmd te beweren dat plotseling, van het oogenblik dat men met enkele franks het cijfer van de bevoegdheid der vrederechters te boven gaat, men zich in een nieuwe wereld zou bevinden en dat voor de burgerlijke zaken de tusschenkomst der avoués onmisbaar zou zijn. Gaat het nu in burgerlijke zaken in de werkelijkheid anders dan in de overige procedure, voor wat betreft den werkkring van den advocaat? Iedereen weet toch dat dit volstrekt niet het geval is. Ook in alle burgerlijke zaken is het de advocaat die de dagvaarding opstelt, het is hij die volledig de besluiten uitwerkt en de pleitbezorger bepaalt er zich bij deze besluiten door zijn bedienden te doen overschrijven op zegel en de advocaat, die zijn proces heeft in gang gesteld, die het met hartstocht heeft bewerkt en gepleit, legt stellig heel wat meer ijver aan den dag dan vele avoués om spoedig kennis te nemen van de adviezen van het Openbaar Ministerie en van de rechterlijke beslissingen.

Welke fabel ook, dat de pleitbezorgers oneindig beter dan de advocaten zouden op de hoogte zijn van al de geheimenissen der procedure en dat om deze reden hunne tusschenkomst voor de balie werkelijk onmisbaar zou zijn. Dat de pleitbezorgers in sommige zaken, zooals b.v. het beslag op onroerende goederen, een routine hebben gekregen, die vreemd is aan de advocaten, die nooit in de gelegenheid waren aan de details van dergelijke procedure deelachtig te zijn, zal niemand betwisten. Doch van het oogenblik dat er zich de minste afwijking voordoet in den normalen gang van zaken, dat tengevolge van eenige betwisting omtrent de formaliteiten der procedure, de zaak op incident opnieuw voor de Rechtbank dient gebracht te worden, is het wederom op den advocaat dat de zorg rust de zaak dieper in te studeeren, rechtsleer en rechtspraak te doorgronden en zijn stelling in besluiten te ontwikkelen. Van het oogenblik dat de procedure moeilijk en gevaarlijk wordt, moet alles weder overgelaten worden aan den advocaat.

Op alle gebied is dus de noodzakelijkheid der tusschenkomst van de pleitbezorgers in burgerlijke zaken niets anders dan een verdichtsel, een fictie die

volledig wordt tegengesproken door de werkelijkheid van het rechtsleven.

En wanneer nu deze tusschenkomst volstrekt niet noodzakelijk is, wordt ze daarbij nog door onze hedendaagsche wetten geregeld op een manier die volledig onlogisch dient genoemd te worden. Het is reeds zoo dikwijls betoogd en het wordt immers door iedereen beaamd, dat het volkomen onlogisch is dat een zaak vóór de handelsrechtbank volledig kan behandeld en afgehandeld worden zonder tusschenkomst van pleitbezorger, terwijl in dezelfde zaak vóór het beroepshof de tusschenkomst van een avoué verplichtend is. Hoe een dergelijke anomalie gedurende meer dan honderd jaar zich heeft weten staande te houden is werkelijk verbijsterend. Tot nog toe was dit ook het geval voor het beroep der vrederechtszaken. Ook hier was in beroep zonder de minste reden of aanleiding de tusschenkomst van den pleitbezorger vereischt. Gelukkig heeft eindelijk de wetgever, dank zij de volmachtenwet, het Koninklijk Besluit van 13 Januari l.l. kunnen uitvaardigen, waar, in artikel 14, eindelijk wordt beslist dat de tusschenkomst van de pleitbezorgers facultatief is voor het hooger beroep van de vonnissen der vrederechters.

In het verslag aan den Koning, dat dit jongste besluit voorafgaat, wordt er door de regeering op gedrukt dat deze afschaffing van de tusschenkomst der pleitbezorgers reeds haar toepassing kreeg in een heele reeks zaken betreffende huur- en pacht-overeenkomsten en dat deze toepassing niet in het minst aanleiding tot eenig bezwaar heeft gegeven. Laat ons nu verder luisteren naar het advies der regeering: « Welnu, het is niet te wettigen dat op den tweeden aanleg van een proces, waarvoor de vrederechter bevoegd is, kosten zouden drukken, die veel hooger en dikwijls buiten verhouding met de belangrijkheid van het geschil zouden zijn.

» Bovendien komt het niet logisch voor dat de houder der stukken in hooger beroep een andere hoedanigheid zou moeten bezitten dan de houder der stukken in eersten aanleg. »

Deze redeneering is uitstekend en de hervorming die thans vóór het beroep van vrederechtszaken is ingevoerd, zal door iedereen worden goedgekeurd. Waarom is echter niet tegelijkertijd dezelfde maatregel, steunende op dezelfde beschouwingen, genomen voor het beroep in handelszaken?

Met het systeem dat thans in voege komt, zullen echter de meest onlogische toestanden voorkomen. Voor een ingewikkelde betwisting betreffende de verbreking van een belangrijk huurceel ingevolge het besluit-wet van October, zal men geen pleitbezorger noodig hebben, evenmin voor het beroep van een vonnis betreffende onderstandsgeld dat, ingevolge de nieuwe bevoegdheid, tot vrij hooge cij-

fers per jaar kan belooopen. Voor de minste terugvordering eener geldleening van 5001 frank daarentegen is de pleitbezorger verplichtend. Doch afgezien daarvan, hoe kan men het toch tezamen rijmen dat b.v. in een uiterst ingewikkelde, moeilijke en delicate proceduur, zooals de proceduur van echtscheiding, de tusschenkomst van den avoué volstrekt facultatief is, terwijl daarentegen voor de veel eenvoudiger proceduur in scheiding van lijf en goederen de pleitbezorger verplichtend moet aangesteld worden. Vraagt men schadevergoeding van het is gelijk welk bedrag, als burgerlijke partij, voor een correctioneele rechtbank, moet men geen pleitbezorger hebben; doch wordt hetzelfde bedrag gevraagd naar aanleiding van hetzelfde voorval, voor een burgerlijke rechtbank, dan is de tusschenkomst van den avoué onontbeerlijk. In zeer belangrijke betwistingen op gebied van fiscaal recht, op gebied van kiezersrecht, enz. is de avoué facultatief; voor de zaken die aan scheidsrechters worden voorgelegd en die dikwijls zoo uiterst belangrijk zijn, kent men zijn ministerie niet; doch de ongelukkige schuldenaar, die genoopt door den nood der tijden, enkel verlangt een kleine schuld met afkortingen te mogen afbetalen, zal zulks aan de Rechtbank niet kunnen vragen zonder eerst zijn eigen avoué te hebben aangesteld en zonder zijn schuld daarbij nog te zien verhoogen met de kosten van den pleitbezorger van zijn schuldeischer. Dit systeem is dusdanig onredelijk en strijdig met alle gezonde begrippen, dat het toch onmogelijk zou kunnen in stand worden gehouden.

En wanneer het nu vaststaat dat de pleitbezorgers wel niet noodzakelijk zijn, dat hunne tusschenkomst door onze wetgeving op volstrekt onlogische wijze geregeld wordt, is dan toch hunne tusschenkomst niet dusdanig nuttig dat iedereen vrijwillig tot hen zijn toevlucht zou nemen? De practijk van de laatste jaren geeft hierop het klinkendste antwoord. In al de proceduren waar in de laatste tijden het monopolie van de avoués is opgeheven geworden, huishuurzaken en dergelijke, ziet men onmiddellijk dat op groote schaal van hun tusschenkomst wordt afgezien. Het blijkt dus wel duidelijk dat deze tusschenkomst niet werkelijk nuttig is, dat ze een volstrekt overbodige formaliteit is, formaliteit welke geenszins in verhouding is met de lasten die er uit voortspruiten voor den rechtsonderhoorige.

Doch wie kan ook ernstig betwisten dat in vele gevallen de tusschenkomst der pleitbezorgers in de proceduur werkelijk als schadelijk dient bestempeld te worden, ook dan wanneer ze uiterst gewetensvol hunne taak volbrengen. Hun aanstelling en hun tusschenkomst brengt in de proceduur een dualisme dat geenszins bevorderlijk kan genoemd worden voor den goeden gang van zaken. Wanneer een

proces door een klient aan een rechtsgeleerde wordt toevertrouwd, is het ten zeerste wenschelijk dat de leiding van heel het geding in één hand berustte, dat de verantwoordelijkheid ervan volkomen op één enkel persoon zou wegen. Hoe gevaarlijk voor de goede bewaring der documenten, dat voortdurend heen en weer zenden van stukken en bundels van den advocaat naar den avoué en omgekeerd. Wat al missingen werden er niet begaan omdat één van beiden wacht op den anderen of ten onrechte op hem rekent. Hoe dikwijls wordt een fout, een vergetelheid niet van den eenen op den anderen geworpen. Wat al tijdverlies, wat al gevaren! Dat men dengene, waarin de klient zijn vertrouwen gesteld heeft, volledig de verantwoordelijkheid late van den heelen gang van het proces, dit is een van de allereerste voorwaarden eener gezonde rechtsbedeeling.

Men zou werkelijk over de schaduwzijden van de instelling der pleitbezorgers een heel boek kunnen schrijven en al deze bezwaren werden reeds zoo menigvuldig uiteengezet in tijdschriften en dagbladartikelen, dat het werkelijk overbodig wordt ze nog te herhalen. Toch dient echter nog even de aandacht gevestigd op enkele werkelijk comische toestanden, zooals b.v. de zittingen der rechtbanken van eersten aanleg in de kleine plaatsen, die tegelijkertijd zetelen als consulaire rechtbank. Daar ziet men den advocaat in de belangrijkste handelszaak pleiten, en, op dezelfde zitting, voor dezelfde rechters, het woord niet krijgen in de onbenulligste burgerlijke zaak, zonder den bijstand van zijn avoué.

En de kroon spant wel het bestaan bij de kleinere rechtbanken van den advocaat-avoué, waardoor sommige leden van de balie wel het recht krijgen partijen te vertegenwoordigen en andere van dit recht worden uitgesloten, zoodanig dat hierdoor tusschen de leden zelf der balie een werkelijk grove onrechtvaardigheid wordt in het leven geroepen.

Wanneer men dit alles even overdenkt, dan vraagt men zich werkelijk af of er iemand in volle oprechtheid zou durven beweren dat deze instelling nog langer dient te blijven bestaan.

* * *

De ontwikkeling van onze wetgeving in de laatste jaren toont duidelijk aan dat de regeering en het parlement zich volkomen rekenschap geven van dezen toestand. Men is echter nog niet tot een ingrijpende wijziging durven overgaan. Men heeft in allerlei bijzondere wetten de tusschenkomst der pleitbezorgers facultatief gemaakt en de grootste stap die gedaan werd is het Koninklijk Besluit van 13 Januari 1.1., dat de verplichte tusschenkomst der avoués afschaft in zaken van beroep tegen vonnissen van het vredegerecht.

De reden van deze aarzelingen van den wetgever zijn zeer begrijpelijk. De korpsen der pleitbezorgers bij de verschillende rechtbanken van ons land bestaan uit ongeveer 230 leden (hierin begrepen het vrij aanzienlijk getal advocaten-pleitbezorgers). Zeer terecht vreest men deze menschen door de afschaffing van hun privilege, een onherstelbare schade te veroorzaken. En dit is dan ook de eenige reden, doch een uiterst eerbiedwaardige en volstrekt afdoende reden, die pleit tegen de afschaffing. Wanneer echter hiervoor een oplossing zou kunnen gevonden worden, die al de partijen zou tevreden stellen, staat het vast dat de afschaffing door iedereen onvoorwaardelijk zou worden goedgekeurd. Het is ook het onbetwistbaar belang van de avoués zelf mede dergelijke billijke oplossing te zoeken. Door een halsstarrig vasthouden aan het bestaan van hunne instelling hebben ze tenslotte niet zoo heel veel te winnen. In de laatste tijden zal zonder twijfel hun materiele toestand minder gunstig zijn geworden. De verschillende wetten van de laatste jaren, waardoor hunne tusschenkomst facultatief gesteld werd, hebben hun zeker schade veroorzaakt; het feit dat ze in het vervolg niet meer hoeven aangesteld te worden in de zaken van beroep tegen vonnissen van de vrederechters, de verhooging van het cijfer der bevoegdheid van de vrederechters, dit alles zal hen andermaal nieuwe en zelfs zeer belangrijke schade toebrengen. Verder wordt het getal der advocaten, die b.v. processen van echtscheiding, waarin de klient de tusschenkomst van den pleitbezorger niet meer kan betalen, zonder avoué doordrijven, steeds talrijker. De onvermijdelijke en aanzienlijke stijging van het aantal Pro Deo's, veroorzaakt door een economische crisis zonder voorgaande, legt hun daarbij, evenals aan de advocaten, een steeds zwaarder wordende last op. Dit alles is van aard om de pleitbezorgers te doen nadenken over de toekomst. Ware het dan niet oneindig verkieslijker dat men in gemeen overleg met de pleitbezorgers een bevredigende solutie zou zoeken?

* * *

Naar mijn oordeel zouden de hieronder staande beschouwingen op zeer ernstige wijze kunnen dienen als basis voor een toekomstige regeling.

Eerst en vooral zou beslist worden dat in geen enkel geval nog nieuwe pleitbezorgers zouden worden benoemd. Als gevolg hiervan verdwijnt de instelling van zelf, na een lange overgangsperiode.

Tijdens deze periode wordt de tusschenkomst van de avoués in alle burgerlijke zaken facultatief en de advocaten verkrijgen het recht van de vertegenwoordiging der partijen vóór de burgerlijke rechtbanken, zooals ze dit thans reeds hebben voor alle andere juridicties.

De schade welke hieruit voortspruit voor de pleitbezorgers, zou op twee verschillende wijzen gecompenseerd worden. Eerst en vooral zou aan die avoués, die doktor in de rechten zijn, in bepaalde gevallen een voorrecht worden toegekend voor benoemingen in de magistratuur. Er zijn meerdere voorbeelden van avoués die schitterende rechters geworden zijn en die door lange praktijk en groote ervaring als magistraten uitstekende diensten hebben bewezen. Anderen, die geen doktor in de rechten zijn, zouden de voorkeur genieten voor de benoemingen tot de plaatsen van griffier. Het lijdt geen twijfel dat bij middel van dergelijke benoemingen het getal der nog in functie zijnde pleitbezorgers betrekkelijk spoedig zou slinken.

De overblijvenden zouden als compensatie voor het verlies van hun monopolie, het recht krijgen alle hoegenaamde zaken, voor alle mogelijke juridicties te pleiten. Zij zouden dus in feite van dezelfde rechten genieten als diegene die aan de advocaten zijn toegekend. Degenen onder hen, die doktor in de rechten zijn, zouden zich trouwens opnieuw in de balie kunnen laten inschrijven. Dit recht te pleiten zal stellig aan de nog in functie zijnde avoués een zeer belangrijke bron van inkomsten verzekeren. Immers, thans reeds ziet men verschillende pleitbezorgers ettelijke procedures volledig behandelen, en het er op aanleggen, vooral in zaken van echtscheiding en van scheiding van lijf en goederen, de pleidooi zoo mogelijk uit te schakelen, om aldus voor den klient de tusschenkomst van den advocaat en de verhooging der kosten te vermijden. Wanneer het den avoué zal toegelaten zijn te pleiten, zal hij, in de meeste gevallen de tusschenkomst van den advocaat volledig kunnen missen en zich op deze wijze een behoorlijk bestaan kunnen verzekeren.

Dat men trouwens niet denke dat wanneer morgen het ambt van de pleitbezorgers facultatief gesteld wordt, zij van den eenen dag op den anderen in hunne hoedanigheid van pleitbezorger alle klienteel zullen verliezen. Men mag niet vergeten dat tengevolge van den toestand, die vele jaren bestaan heeft, de meeste advocaten thans gewoonten hebben aangenomen, die ze niet zoo onmiddellijk zullen kunnen wijzigen. Er is geen twijfel dat ook wanneer de tusschenkomst van den avoué niet meer verplichtend zal zijn, het grootste getal advocaten b.v. de zaken van onroerend beslag, zal doen behandelen door een pleitbezorger, omdat dit nu altijd zoo de verplichting geweest is en dientengevolge de meeste advocaten zich met deze procedure niet hebben vertrouwd gemaakt. De oudere advocaten zullen in zeer veel gevallen, al ware het maar uit gewoonte of uit gemakzucht, nog beroep doen op de tusschenkomst van den pleitbezorger en het zullen vooral de jongeren zijn die zich aan den nieuwen toestand zullen

aanpassen en die zelf voor alle hoegenaamde proceduren zullen zorgen.

Ook thans is b.v. de procedure in zake echtscheiding niet aan de verplichte tusschenkomst van een avoué gebonden, wat echter niet belet dat de meeste advocaten, uit gewoonte en gemakzucht, nog in dergelijke zaken een avoué aanstellen. Dit zal ook zonder twijfel in dezelfde mate, gedurende nog langen tijd het geval zijn wanneer in alle zaken de tusschenkomst van een avoué facultatief zal gesteld zijn.

Er zou zich dus op deze wijze een langzame aanpassing kunnen voordoen, die alle belangen zou vrijwaren en wanneer, in de komende jaren, het ambt van pleitbezorger als dusdanig van lieverlede minder zou worden uitgeoefend zou, tengevolge van de vermindering in aantal, de materiele toestand van den avoué dezelfde blijven, wanneer hij niet, dank zij het recht te pleiten, zelfs aanmerkelijk zou verbeterd worden.

* * *

Dit zijn natuurlijk slechts enkele losse gedachten, enkele algemeene richtlijnen die op heel wat

detailpunten nauwkeuriger zouden moeten uitgewerkt worden, doch ik ben overtuigd dat zij een gezonde basis voor een vruchtbare bespreking zouden kunnen vormen en ik zou er mij ten zeerste in verheugen wanneer desaaangaande ernstige tegenpraak meer licht mocht brengen.

Dat er echter in dien zin iets zal moeten gevonden worden, is wel niet twijfelachtig. Tevergeefs is het immers dat men tegen den stroom zou willen blijven roeien. Dit houdt men niet vol. Het ambt van pleitbezorger is niet meer van onzen tijd en moet toch vroeg of laat verdwijnen. Het is onnoodig dezen noodzakelijken eisch van onzen dag te willen ontgaan. Dat men liever vlug en cordaat de maatregelen neme die zich opdringen, doch dat men zich vooral late leiden door billijkheid en rechtvaardigheid.

Ik maak mij misschien illusies, doch ik beweer dat het mogelijk moet zijn te komen tot het resultaat, dat het grootste getal pleitbezorgers zich, mits vrijwaring hunner belangen in den hierboven aangeduiden zin, met de afschaffing van hun ambt zou accoord verklaren.

René VICTOR.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL.

9e Kamer, 29 December 1934.

Voorzitter : M. De Vos.

Raadsheeren : MM. De Landtsheer en Ernst de la Graete.

Advocaat-generaal : M. De Vooght.

Pleiter : Mter Peereboom (van de balie van Turnhout).

GELDINZAMELINGEN. — KONINKLIJK BESLUIT 22 SEPTEMBER 1823. — OVERTREDING.

De geldinzamelingen ten bate van noodlijdenden zijn geen inzamelingen die in eerste orde van politieken of socialen aard zijn. Ze blijven onderhevig aan de bepalingen van het Koninklijk besluit van 22 September 1823.

Op. Min, t/ M. en G.

Beticht van te Turnhout, zelfde kanton, in den loop der maand Mei 1934, beiden openbare geldinzamelingen gedaan te hebben zonder voorafgaandelijke toelating;

Gezien het verzet door beide betichten gedaan den 12 November 1934, tegen arrest van dit Hof van 3 November 1934, hetwelk bij verstek bevestigt het vonnis uitgesproken (door 3 Rechters) den 21 September 1934, door de Rechtbank van eersten aanleg van het arrondissement Turnhout, dewelke, rechtdoende in boetstraffelijke zaken, de betichten veroordeelt in een en twintig frank 20 Cmen boete verhoogd met 60 centiem en ieder verwijst in de helft van de kosten

van het proces, beloopende in het geheel 22.32 + 95 frank 36 centiem;

Beveelt dat iedere geldboete, bij gebrek aan betaling binnen den wettelijken tijd, zal mogen vervangen worden door eene gevangzitting van drie dagen;

En beveelt dat de uitvoering van het vonnis, uitgezonderd de kosten, zal opgeschorst blijven indien gezegde betichten, binnen een termijn van een jaar geen andere veroordeelingen ondergaan hoofdens wanbedrijf of misdaad;

Gehoord het verslag gedaan door den heer Voorzitter;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijnen eisch;

Gehoord de betichten in hunne middelen van verdediging, ontwikkeld door Meester Peereboom, advocaat;

Aangezien, in strijd met de bewering van betichten, de geldinzamelingen, die hun ten laste zijn gelegd, niet zijn gedaan geweest met een doel dat, in eerstkomende orde, politieke, sociale of economische bezorgdheden bevat waarover, zooals betichten het laten opmerken — zeker arrest van het Verbrekingshof (22 Juli 1861, Pas. 1, 295) aanhalende, — het niet past dat de plaatselijke of provinciale besturen alsook de regeering geroepen worden om hun oordeel te vellen;

Overwegende, inderdaad, dat de inschrijvingslijst — waarop er geene melding voorkomt van de ondersteuning der stakers van de Textiel-fabrieken van Verviers, — als opschrift draagt: Slachtoffers mijnramp Pâturages, en dat veertig inschrijvingen zijn bekomen geweest ten voordeele van de slachtoffers van dit onheil;

Aangezien het uit liefdadigheid is, 't is te zeggen uit medelijden voor de slachtoffers van de mijn, dat het geld, zonder voorafgaandelijke toelating rondgehaald, is geïnd geweest zulks in overtreding met het Koninklijk besluit van 22 September 1823;

Aangezien hieruit volgt dat, te rechte, de betwiste beschikking van eersten aanleg, waarvan het Hof de beweegredenen overneemt, de betichting bewezen heeft verklaart;

Aangezien de uitgesproken straffen rechtmatig en in evenredigheid zijn met de zwaarwichtigheid der feiten; deze plaats grepen in den loop der maand Mei 1934 en de verjaring der rechtsvordering is gestuit geweest door het vonnis van 21 September 1934;

Om die gronden,

Het Hof,

Alle andere besluiten verwerpende bij toepassing van de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald, alsook art. 211 van het strafvorderingswetboek aangeduid ter zitting door den Heer Voorzitter en art. 23, 26 par. I der wet van 17 April 1878;

Bevestigt het bestreden vonnis en verwijst de betichten ieder in de helft van de beroepskosten, beloopende in 't geheel 67 frank 01 centiem.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN.

9e Kamer. 28 December 1934.

Voorzitter : M. Bernaerts.

Referendaris : M. Callaert.

Pleiters : Mters Ooms, Daeseleir, Winkelmolen en De Preter.

FABRIEKSMERKEN. — VEREENIGING ZONDER WINSTGEVEND DOEL. — GEEN RECHT. — ONEERLIJKE MEDEDINGING. — VORDERING VOORBEHOUDEN AAN HANDELAARS, NIET AAN VEREENIGINGEN ZONDER WINSTGEVEND DOEL.

I. Een vereeniging zonder winstgevend doel mag principieel geenerlei daden van koophandel verrichten. Zij mag nochtans naast haar eigenlijke statutaire bedrijvigheid, bijkomstig sommige handelsoperaties doen, wanneer de stoffelijke voordeelen die deze operaties mede brengen onmisbaar zijn om de vereeniging in staat te stellen te leven en haar hooger zedelijk doel te bereiken. De rechtbanken mogen aan deze geringe uitzonderingen geen uitbreiding geven.

Een kloostergemeenschap mag zoodoende in de winsten opgeleverd door het uitbaten eener brouwerij de noodige geldmiddelen zoeken voor den onderhoud der kloostergemeenschap en voor het volbrengen van haren cultureelen en liefdadigen arbeid.

Het verwerven en het uitsluitend bezit van een fabrieksmerk komt echter niet als hiertoe onontbeerlijk voor. De wet op de handelsmerken heeft slechts tot doel het beschermen van personen of maatschappijen die een handel of industrie als eenig of als hoofdbedrijf uitoefenen.

Het eigendomsrecht op een fabrieksmerk stelt de hoedanigheid van koopman voorop.

II. Mededinging is enkel denklijk tusschen kooplie-

den. Een vordering gesteund op zoogezegde oneerlijke concurrentie behoort alleen aan beroepskooplieden, niet aan vereenigingen zonder winstgevend doel.

Trappisten t/ Verlinden.

Copij van een vonnis door de Rechtbank van Koophandel zetelende te Antwerpen, negende Kamer, in dato van acht en twintigsten December negentien honderd vier en dertig, verleend in zake :

1o (De Vereeniging zonder winstgevend doel «Abdij der Trappisten van Westmalle»).

- 2o a) Alfred Nelen,
- b) Camille Morlion,
- c) Jules Verschuieren,
- d) Frans Cox,
- e) Emile Adriaenssens.

De Rechtbank,

Gezien het geregistreerde exploot van dagvaarding d.d. achtsten Januari negentien honderd vier en dertig, ten verzoeken van : A° «De Vereeniging zonder winstgevend doel, abdij der Trappisten van Westmalle», B°-1°) Nelen; 2°) Morlion; 3°) Verschuieren; 4°) Cox; 5°) Adriaenssens, factours in bieren;

Overwegende dat de eischeres A) o. a. vordert, dat de Rechtbank verklare, dat de gedaagde zich plichtig heeft gemaakt aan namaking van fabrieksmerk en ongeoorloofde concurrentie, het verbieden in 't vervolg nog gebruik te maken van het merk «Trappistenbier» en hem daarenboven veroordeele tot betaling eener som van 110.000 frank als schadevergoeding, dat de eischers sub B) respectievelijk als schadevergoeding vragen de sommen van frank : 10.000, 20.000, 10.000 en 10.000 :

Dat de requiranten in hun exxploot en de gedaagde bij conclusie het geding, met het oog op het ressort, respectievelijk verklaren te begrooten op meer dan vijf duizend frank en op 10.000 frank in elk zijner deelen en ten opzichte van iedere partij;

Dat zij in de door haar geexploiteerde brouwerij een speciaal soort bruin bier vervaardigt, bekend als «Trappistenbier»;

Overwegende, dat de eischeres sub A) vertoogt;

Dat zij dit merk ter griffie dezer Rechtbank heeft gedeponeerd;

Dat sinds eenigen tijd de gedaagde een soortgelijk bier brouwt; hetwelk hij eveneens verkoopt onder de benaming «Trappistenbier»;

Dat zij zich beschouwt als eenige eigenares van het bedoelde merk, en dat de gedaagde door hetzelfde ook aan te wenden, ongeoorloofde concurrentie zou plegen.

I. Ten aanzien van eischeres sub A.

Overwegende, dat de gedaagde met recht opwerpt, dat de eischeres, als vereeniging zonder winstgevend doel in haar actie niet ontvankelijk is;

Overwegende inderdaad, dat een vereeniging zonder winstgevend doel principieel geenerlei daden van koophandel noch nijverheid mag verrichten (Wet van 27 Juni 1921, art. 1 par. 2);

Dat weliswaar uit de debatten in de Kamers blijkt en, dat zoowel de commentatoren als de jurisprudentie van oordeel zijn, dat een maatschappij niet ophoudt zonder winstgevend doel te zijn als zij, naast haar eigenlijken statutairen werkkring, bijkomstig sommige handelsoperatiën doet, dat het nastreven van sommige stoffelijke voordeelen de onbaatzuchtigheid

van het einddoel niet wegneemt; wanneer die voordeelen onmisbaar zijn om de vereeniging in staat te stellen te leven en haar hooger zedelijk doel te bereiken.

Overwegende evenwel, dat het de taak van den rechter niet is, die gering toegelaten uitzonderingen uit te breiden, doch veeleer dezelve binnen de door den wetgever van 1921 gewilde perken te houden;

Dat het de eischeres dus vrij staat, in het uitsluitend van haar bierbrouwerij de noodige geldmiddelen te zoeken tot het onderhoud van haar kloostergemeenschap en tot het volbrengen van haar liefdadigen en cultureelen arbeid;

Maar daar het verwerven van, en aanspraak maken op het uitsluitend bezit van een fabrieksmerk daartoe hoegenaamd niet als noodzakelijk of onontbeerlijk voorkomt;

Dat de tekst der wet van 1 April 1879 op de handels- en fabrieksmerken genoegzaam bewijst, dat deze ten doel heeft slechts die menschen of vennootschappen te beschermen die een handel of industrie als eenig of hoofdbedrijf uitoefenen, dat het eigendomsrecht op een fabrieksmerk dus de hoedanigheid van koopen vooropstelt;

Overwegende voorts, dat het begrip concurrentie insgelijks onafscheidbaar is van het actieve bedrijfsleven;

Dat de wet van 27 Juni 1921 zeker niet beoogd heeft hieraan afbreuk te doen;

Dat, volgens de eischeres, haar statuten het doel der vereeniging als volgt bepalen; het betrachten en beoefenen der christelijke volmaaktheid door het gemeenschappelijk kloosterleven volgens den regel van den Heiligen Benedictus, het beoefenen van alle liefdadige werken, het bevorderen, verspreiden en voortplanten van het Roomsche Katholiek geloof;

Overwegende dat het aanbinden van den strijd met een koopman op het terrein zijner zaken en het scherpen met een fabrieksmerk op de handelsmarkt niet slechts met de bovenaangehaalde doelstelling strooken, doch er regelrecht tegen in druischen;

Dat concurrentie zooals hier bedoeld alléén denkelijk is tusschen beroepskooplieden;

Dat bijgevolg een actie gesteund op daden van dergelijke concurrentie ook alleen aan beroepskooplieden behoort;

Overwegende eindelijk, dat het gunnen van zulke actie aan de eischeres overeenkomen zou met haar al de rechten en voordeelen van een als dusdanig gevestigd en ingeschreven koopman toe te kennen, terwijl zij noch aan dezen lasten noch aan dezen menigvuldige wettelijke verplichtingen onderworpen is;

II. Ten aanzien van de eischers sub. B.

Overwegende dat de eischers sub B, geen enkel eigendomsrecht op het bedoelde fabrieksmerk bezitten noch kunnen doen gelden;

Dat zij slechts het door de eischeres sub A afgeleverde bier bottelen en voortverkoopen;

Dat zij dus niet meer rechten bezitten kunnen dan de eischeres sub A zelve.

Rechtdoende.

Verleent akte aan elk der partijen van haar respectievelijke begrooting des gedings.

Verklaart de vordering niet ontvankelijk en veroordeelt de eischeres in de kosten.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE TONGEREN. zetelende in handelszaken.

14 December 1934.

Voorzitter : M. G. Neven.

Rechters : MM. M. Albert en L. Ulrise.

Openbaar Ministerie : M. J. Thoné.

Pleiters : Mters Cools en Driessen.

DEURWAARDERSEXPLOOT. — BETEEKENING. WOONSTKEUZE. — VISA. — AANGESLAGEN GOEDEREN. — WEDEREISCH. — EXPLOOT. — BETEEKENING.

Wanneer een deurwaardesexploot beteekend wordt aan den secretaris eener gemeente, niet omdat de deurwaarder niemand aangetroffen heeft, doch omdat de beslagleggende partij woonst op het gemeentesecretariaat heeft gekozen in uitvoering van art. 584 W. B. R., dient dit exploot niet door den secretaris geviséerd te worden.

Hij die beweert eigenaar van aangeslagen roerende goederen te zijn en deze tegen den beslaglegger opvoert, mag zijn exploot in opvoering niet beteekeken in de door den beslaglegger gekozen woonst overeenkomstig art. 584 W. B. R., doch moet de voorschriften van art. 68 van dit wetboek naleven.

Brouwerij Van Alken t/ Janesic en N. V. Mercator.

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten;

Gezien de processtukken;

Aangezien de Naamlooze Verzekeringsmaatschappij «Mercator», door exploot van deurwaarder Tomsin van Bilsen in dato 19 April 1934 executoriaal beslag heeft doen leggen op de roerende goederen en voorwerpen zich bevindende ten woonhuize van haar schuldenaar Janesic Jozef, herbergier te Genk;

Aangezien de N. V. Brouwerij van Alken verzet heeft aangeteekend tegen den verkoop van een gedeelte der roerende voorwerpen en dat zij op 20 Juni 1934, dit verzet heeft doen aanzeggen zoowel aan de beslagleggende als aan de beslagene partij; dat zij tevens deze laatste heeft gedaagd om te hooren verklaren door deze rechtbank dat zij den uitsluitelijken eigendom bezit der door haar bedoelde roerende goederen en om te hooren zeggen dat deze aan het beslag zullen onttrokken worden;

Aangezien verweerster, partij Abeels, tegen dezen eisch eene dubbele exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt, te weten :

1o) De nietigheid der inleidende dagvaarding, om reden dat dit exploot niet zou voldoen aan de voorschriften van art. 68 van het Wetboek van burgerlijk procesrecht; daar het afschrift ervan de melding niet bevat van het visa dat op de oorspronkelijke akte werd geplaatst door den secretaris der gemeente Genk, aan wien de dagvaarding beteekend werd;

2o) De nietigheid van gezegd exploot, hetwelk beteekend werd in de woonplaats door verweerster verkozen in de akte van beslagname, alhoewel aanlegster, niet in deze tusschengekomen zijnde, geen gebruik van deze verkozen woonst mocht maken;

1.) Betreffende de exceptie van niet-ontvankelijkheid getrokken uit de voorschriften van artikel 68 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging;

Aangezien dit artikel het visa vereischt van den gemeentesecretaris wien een dagvaardingsexploot wordt overhandigd, wanneer de deurwaarder niemand ten woonhuize van den beteekende heeft aangetroffen en wanneer de geburen weigeren het exploit in ontvangst te nemen; dat rat. 70 van hetzelfde wetboek de niet-naleving van dezen pleegvorm met de nietigheid van het exploit bestraft;

Aangezien echter de onderhavige dagvaarding niet aan den secretaris der gemeente Genk werd betee-kend in de omstandigheden voorzien door gemeld artikel 68, maar wel omdat verweerster, in hare akte van tenuitvoerlegging, woonstede op het gemeentesecretariaat van Genk had gekozen; dat bijgevolg de beschikking van artikel 68 voornoemd niet tot het huidig geval mag uitgebreid worden, des te meer dat de middelen van nietigheid van strikte toepassing zijn en de secretaris eener gemeente in geene enkele andere aangelegenheid door de wet wordt gelast met het in ontvangstnemen van deurwaardersexplooten; dat aldus de inleidende dagvaarding niet diende gevisceerd te worden;

2.) Betreffende de exceptie van niet-ontvankelijkheid spruitend uit het feit dat de inleidende dagvaarding niet door aanlegster had mogen betee-kend worden aan de door verweerster gekozen woonplaats;

Aangezien verweerster in het exploit van beslag-neming op de meubelen van haar schuldenaar Janesic keuze van woonst heeft gedaan op het gemeentesecretariaat van Genk, overeenkomstig artikel 584 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging; dat aanlegster van deze woonstkeuze gebruik heeft gemaakt en hare dagvaarding tot opvordering der aangeslagen voorwerpen, tegen verweerster gericht, aan den gemeentesecretaris van Genk heeft betee-kend;

Aangezien gezegd artikel 584 een uitzondering behelst aan het rechtsbeginsel ingesteld door artikel 68 van het wetboek voor burgerlijk procesrecht, luidens hetwelk alle exploiten dienen betee-kend te worden aan den persoon van den betee-kende of aan zijn werke-lijke woonst; dat deze uitzondering niet mag uitgestrekt worden buiten de perken door de wet vastge-steld; dat uit de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 584 blijkt dat de betee-kening ter gekozen woonst, uitsluitelijk aan den beslagen schuldenaar wordt toegelaten, zoodat alle derde personen zich te schikken hebben naar het algemeen beginsel van artikel 68 en geene aanspraak mogen maken op een recht dat niet te hunnen voordeele werd ingevoerd;

Om deze beweegredenen :

De Rechtbank, uitspraak doende in openbare zitting en bij wederspraak;

Verklaart nietig en van geener waarde de inleiden-de dagvaarding in dato 20 Juni 1934;

Verklaart aanlegster niet-ontvankelijk in haren eisch en veroordeelt haar tot de kosten des geding.

Vlaamsche Juristen

Abonneert U op het

RECHTSKUNDIG
WEEKBLAD !!!

CORRECTIONNEELE RECHTBANK TE TURNHOUT

4 Januari 1935.

Voorzitter : M. Janssens.

Rechters : MM. Boone en van den Hove.

Openb. Min. : M. Tollebeek.

STRAFRECHT. — BOETE INGESTELD DOOR PROVINCIAAL REGLEMENT. — WIJZIGING NAAR EEN WET ZONDER ZEKERE AANDUIDING VAN MINIMUM EN MAXIMUM.

Wanneer een provinciaal reglement enkel verwijst naar de geldboete «voorzien» in een wet, en wanneer deze wet geen bepaalde geldboete instelt, doch enkel een maximum opgeeft dat niet mag overschreden worden, duidt dit provinciaal reglement met volle zekerheid noch het minimum noch het maximum der boete aan en is het strafrechtelijk zonder kracht.

O. M. t/ Heylen.

Aangezien ingevolge proces-verbaal van 31 Mei 1934 opgesteld door de wachtmeesters Jacobs Frans en De Bal Karel der gendarmerie van Herenthout, de gedaagde Heylen Jozef te Herenthout op voormelden datum rijdende bevonden werd op een rijwiel zonder taksplaat of adreskaart en dat hij diensvolgens op voet van dit proces-verbaal door den ambtenaar van het Openbaar Ministerie voor de politierechtbank van het Kanton Herenthals gedagvaard werd onder de betichting van te Herenthout den 31 Mei 1934, een rijwiel te hebben bereden dat niet voorzien was van een taksplaat of adreskaart, zooals voorgeschreven bij artikel 5 van het Koninklijk Besluit van 1 Juni 1931 en nagelaten te hebben den aanslag van dertig frank te betalen binnen de maand na het zenden van het kohier-uittreksel;

Aangezien de eerste rechter in het vonnis a quo geen boete toepast en den betichte — zoo luidt het vonnis — bij toepassing van artikel 13 van de Wet van 6 Juli 1871, veroordeelt, op tegenspraak, «tot betaling zijner belasting zijnde dertig frank.»

Aangezien artikel 13 van voormelde wet, om de inning van de provinciale belasting te verzekeren, aan de provincieraden de macht verleent van straffen in te stellen die geen acht dagen gevangzitting en geen 200 frank boete overtreffen;

Aangezien door artikel 8 van de provinciale Verordening van 19 December 1932, «ingeval van niet aangifte of ontoereikendheid der aangifte ingediend door de belanghebbenden, overeenkomstig artikel 3 van de Wet van 12 Juli 1922, de taks van ambtswege gevestigd wordt en op het dubbel gebracht van de ontdoken rechten, «dat zelfde artikel 8 verders zegt dat die «verdubbeling onafhankelijk is van de geldboete voorzien bij artikel 13 van de Wet van 5 Juli 1871;»

Aangezien deze laatste reglements-bepaling niet voldoende te kennen geeft of de provincieraad — door de bijzondere Wet van 1871 tot het bekrachtigen zijner taksverordeningen afgevaardigd — een geldboete wegens overtreding ofwel een geldboete wegens wanbedrijf heeft willen instellen; inderdaad hij vergenoegt zich met te verwijzen naar de geld-

boete «voorzien» bij artikel 13 dier wet, dan wanneer dit artikel in werkelijkheid geen bepaalde geldboete instelt, doch enkel het bedrag opgeeft dat in de gebeurlijke taksverordening niet mag overschreden worden;

Aangezien hiervan dient afgeleid dat de bedoelde provinciale verordening enkel een schijn van strafbepaling inhoudt, daar noch het minimum, noch het maximum der geldboete met volle zekerheid is aangeduid, zoodat het feit ten laste van betichte niet strafrechtelijk beteugeld kan worden;

Aangezien het echter bewezen is dat de betichte op 31 Mei 1934 te Herenthout een rijwiel bereden heeft dat niet voorzien was van de taksplaat of adreskaart;

Aangezien de eerste rechter nagelaten heeft den gedaagde wegens deze inbreuk te oordeelen en het dus dient het bestreden vonnis, insgelijks opzichtens dit punt, te wijzigen;

Gezien de artikelen 2 van de Wet van 1 Augustus 1899, 3, alinea 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 1 Juni 1931, 194, 186 van het strafvorderingswetboek, 191 van zelve wetboek, 176 van de wet van 2 Januari 1926, 1 van de Wet van 27 December 1928, 91 van het Koninklijk Besluit van 1 September 1920, door den Heer Voorzitter aangeduid;

Om deze redenen, en vonnissende bij verstek :

De Rechtbank verklaart het beroep ontvankelijk voor zooveel het de overtreding jegens de Wet op het verkeer betreft, verklaart het beroep opzichtens dit punt gegrond; verbeterende en doende wat de eerste rechter had moeten doen, verwijst den gedaagde tot een geldboete van vijf frank, vervangbaar bij gebrek aan betaling binnen den wettelijken termijn door een gevangenzitting van twee dagen. Zegt dat gemelde boete verhoogd is met zestig opdecimen en gebracht op vijf en dertig frank.

Verwijst hem tot de kosten van beide instantiën beloopende tezamen ter somme van twee en twintig frank tachtig centiemen. Verklaart voor 't overige de openbare vordering van 11 October 1934 onontvankelijk; vernietigt daaromtrent het bestreden vonnis en ontslaat den gedaagde voor wat betreft de vervolging wegens niet betalen zijner belasting op het rijwiel.

Gelast het Openbaar Ministerie met de uitvoering van het tegenwoordig vonnis».

NOTA : Gelijkaardig vonnis inzake Van Bulck op zelfden datum.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE BRUGGE.

23 Januari 1934.

Referendaris : M. Ed. Maertens.

Pleiters : Mters Van Louwe en Van Rollegheem.

DE VERPLICHTINGEN BETREFFENDE EEN BEWAARPLAATS DOOR EEN HERBERGIER IN ZIJNE HERBERG INGERICHT, HEBBEN EEN HANDELSSOORZAAK.

De plakkaten, waarbij hij het publiek aankondigt dat hij geen waarborg geeft, ontslaan hem niet van de gevolgen eener zware schuld.

Hij die zich aanbiedt om bewaargevingen te ontvangen mits vergelding, begaat een zware fout, wan-

neer hij een pak door een onbekende laat wegnemen, zonder naar zijn eenzelveigheidskaart te vragen of zonder eenige voorzorg te nemen.

De Keyzer t/ De Poortere.

Aangezien eischer aan een aangestelde van verweerder een pak klerstoffen in bewaring gegeven heeft, om het af te leveren aan den voerman van Brugge-Oostkamp, Dejaegher;

Dat deze aangestelde het pak heeft laten wegnemen door een onbekend persoon, die beweerde deze voerman te zijn;

Dat eischer derwege de betaling van 1645.10 fr. opvoert als schadevergoeding, zijnde de waarde dezer klederstoffen, die hij zelf terugbetaald heeft aan zijn verzender;

Aangezien verweerder de bevoegdheid van deze rechtbank betwist, bewerende dat het ontvangen van dit pak geen handelsdaad is en ook geen betrekking heeft met zijn handel;

Over de bevoegdheid;

Aangezien verweerder herbergier is, en zijn herberg ook als stapelplaats dient voor de voerlieden, hetgeen zijne uitbating bevordert;

Dat de verrichtingen betreffende deze stapelplaats in nauw verband staan met zijn handel, en dat de oorzaak van de betwiste verplichting hieraan niet vreemd is;

Dat de rechtbank dus bevoegd is;

Ten gronde,

Aangezien verweerder ten onrechte betwist, dat het pak aan een hiertoe aangestelden persoon afgegeven werd;

Dat het tegenovergestelde blijkt uit de verklaring van Denoonicereta aan den politiecommissaris : zij heeft immers bekend, dat zij aangesteld was voor de uitbating van de herberg, dat eischer haar dit pak ter hand stelde zeggende dat voerman Dejaeghere het ging afhalen, dat zij het pak in de schenkplaats zette naast verscheidene andere en het liet wegnemen door een onbekend persoon, die beweerde Dejaeghere te zijn en namen van den verzender en van den bestemmeling op gaf;

Aangezien deze vrouw aangesteld voor het uitbaten van de herberg dus ook aangesteld was voor de bijkomende uitbating van de stapelplaats, in het aanvaarden van het pak, gehandeld heeft volgens hare aanstelling; en dat verweerder over haar verantwoordelijk is, art. 1384;

Aangezien de overeenkomst voldoende bewezen is door een verklaring opgeteekend door den politiecommissaris;

Dat in handelszaken het getuigenbewijs en het bewijs door vermoedens altijd kunnen geoordeeld worden, wanneer het volgens de omstandigheden passend geoordeeld wordt door de rechtbank;

Dat deze verklaring een begin van schriftelijk bewijs is, waarvan de echtheid door verweerder niet betwist wordt;

Dat zulks voldoende gronden zijn om eischers stelling van feiten als bewezen te verklaren;

Aangezien deze overeenkomst een bewaargeving is en niet een machtgeving, daar verweerder geen werkzaamheid moest verrichten;

Aangezien zijne aangestelde schuldig is, omdat zij het pak door een onbekende heeft laten wegnemen, zonder zich te vergewissen dat hij de echte mensch

was, aan wien het pak toekwam, art. 1937, bijvoorbeeld, zonder zijn eenzelveigheidskaart te vragen; Aangezien zijne verantwoordelijkheid zooveel te zwaarder is :

1) Dat hij zich aanbood om bewaargevingen te ontvangen : zijne herberg diende immers als stapelplaats;

2) Dat hij betaald was om de bewaargevingen te ontvangen, die aanleiding gaven tot drankgebruik; Aangezien hij te vergeefs opwerpt dat hij verschillende plakaten in de herberg en op den koer opgesteld had, waarop vermeld stond dat hij noch dieren, noch goederen waarborgde;

Aangezien zulks stellig betwist zijnde, niet bewezen wordt; dat het overigens niet beslissend is, daar men zich nooit op voorhand van een zware schuld kan ontlasten;

Aangezien de onervarenheid van de aangestelde niet kan ingeroepen worden door verweerder, die haar de noodige onderrichtingen moest geven om zich niet te laten verschalken;

Aangezien er geen betwisting bestaat nopens de waarde van de deugelijke klerstoffen;

Om deze redenen de rechtbank verklaart zich bevoegd om te wijzen;

Rechtdoende ten gronde veroordeelt verweerder tot de betaling van 1645.10 fr. schadevergoeding aan eischer met de rechterl. kroozen en tot de gedingskosten.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN.

4e Kamer. 28 December 1934.

Voorzitter : M. Lauwers.

Rechters : MM. Raes en Lommaert.

Referendaris : M. J. V. Janssens.

Pleiter : Mter Lilar.

CONCORDAAT. — FAILLISSEMENTVOORKOMEND.

1. GOEDE TROUW. — BEWIJSLAST.

2. NALATIGHEID IN HANDELSGESCHRIFTEN. — NIET NOODZAKELIJKE KWADE TROUW.

3. GOEDE TROUW. — VERZUIJEN DIE ENKEL DE PERSOONLIJKE AANSPRAKELIJKHEID DER STICHTERS EENER VENNOOTSCHAP IN HET GEDRANG BRENGEN. — NIET INGEROEPEN TEGEN DEZE VENNOOTSCHAP.

4. BETWISTING VAN SCHULDVORDERING. — MAG GESCHIEDEN TIJDENS DEBATTEN BETREFFENDE DE BEKRACHTIGING.

5. VOORWAARDEN OPDAT VORDERING IN AANMERKING ZOU GENOMEN WORDEN. — VREEMD VONNIS NIET UITVOERBAAR VERKLAARD. — VOLDOENDE.

6. BETWISTING VAN SCHULDVORDERING. — BEWIJSLAST.

1. De schuldeischer, die zich tegen het toekennen van een faillissement voorkomend concordat verzet, omdat hij beweert dat de aanvrager niet te goeder trouw was, moet de kwade trouw van den aanvrager bewijzen.

2. Om het toekennen van een concordat te beletten, moeten er zich strafbare handelingen, gewichtige en afdoende redenen hebben voorgedaan. Overschatting van sommige baten of lasten kan enkel terug te

brengen zijn tot een zekere nalatigheid in de handelsgeschriften die niet noodzakelijk de goede trouw uitsluit.

3. Verzuimen, die volgens de wet zonder invloed zijn op het bestaan van een rechtspersoon en enkel als gevolg de persoonlijke aansprakelijkheid der stichters na zich sleepen, mogen niet in aanmerking genomen worden, noch de goede of slechte trouw van de rechtspersoonlijkheid, die een concordat aanvraagt.

4. De betwisting van een schuldverklaring moet niet noodzakelijk opgeworpen worden tijdens de vergadering der schuldeischers; zij mag ook geschieden tijdens de debatten betreffende de bekrachtiging van het concordat.

5. Opdat een vordering bij de concordataire verrichtingen in aanmerking zou genomen worden, moet enkel onderzocht worden of de schuldeischer voldoende ernstige titels voorlegt om een voorloopige opname te wettigen. Een buitenlandsch vonnis waarvoor nog geen uitvoerbaar verklaring werd bekomen volstaat.

6. Degene die een vordering betwist moet zijne betwisting niet bewijzen. Het is degene die beweert schuldeischer te zijn die het bewijs van het bestaan zijner vordering moet leveren.

Aanvraag tot concordat «Cafesa».

1. — Nopens de goede trouw.

Aangezien het aan de schuldeischers die zich tegen de bekrachtiging van het accord verzetten, behoort het bewijs op te leveren dat aanzoeker niet te goeder trouw verkeert. (Rép. prat. du dr. Belge V^e concordat préventif de la faillitenas. 38 en 39);

Aangezien, de verzetaanteekenende schuldeischers het bewijs van de kwade trouw meenen te vinden in volgende feiten en beschouwingen :

1°) De boedel waarvan de afstand voorgesteld wordt zou volkomen waardeloos voorkomen;

2°) De beweerde baten zouden merklijk overschat zijn, namelijk betrekkelijk de machienen voor 1.300.00.— frank en betrekkelijk de Alimatitels die alhoewel gansch waardeloos, toch voor 385.000 frank geboekt worden;

3°) De beweerde lasten zouden overdreven zijn onder meer betreffende de schuldvorderingen der vennootschappen «Alima, A. G.» en «Karl Buhler en Cie» aangaande de vergunningen;

4°) Aanzoekster zou wisselruiterij, minstens ten beloope van 25.000 fr., in omloop gebracht hebben;

5°) Aanzoekster zou overdreven bedragen aan «reis-kosten» uitgegeven hebben;

6°) Aanzoekster zou goederen onder de marktwaarde geleverd hebben aan de in Zwitserland gevestigde, vennootschap «Karl Buhler en Cie», om deze toe te laten dumping te voeren tegenover andere Zwitserse mededingers, waaronder de verzetaanteekenende vennootschap «Coffex»;

7°) De afgevaardigde beheerder Rolli zou eene overdreven wedde genoten hebben in verhouding met aanzoekster's toestand;

8°) De oprichting van aanzoekster zou verdicht en bedrieglijk zijn als gesticht door handlangers der vennootschappen «Alima» en «Buhler», en zonder storting van het onderschreven kapitaal;

Aangezien, de groote of kleine waarde van de af-

gestane boedel geen invloed op de bekrachtiging van het accoord voor de Rechtbank hebben kan;

Dat immers het vraagstuk dat zich stelt is, te weten of de vereffening van aanzoekster's bedrijvigheid zal geschieden volgens de pleegvormen van het faillissement ofwel, in acht genomen de afwezigheid van schuld aan haren tegenwoordigen toestand, aanzoekster het voorrecht zal genieten haar bedrijvigheid te vereffenen volgens de vormen van een accoord, wetten aan den ongelukkige en te goeder trouw schuldenaar voorbehouden;

Dat om dit vraagstuk op te lossen de beschouwing van de waarde van de afgestane boedel geen licht bijbrengt;

Aangezien, wat betreft de beweerde overschattingen van zekere artikelen der baten en der lasten, de rechtspraak doorgaans aanneemt dat zekere nalatigheden in de handelsgeschriften van den schuldenaar niet noodzakelijk de goede trouw uitsluiten;

Dat om het bekrachtigen van een accoord te betellen, er zich strafbare handelingen, gewichtige en afdoende redenen moeten voordoen (Handelsrechtbank te Antwerpen, zevende Februari negentien honderd drie en dertig; *Revue der Faillites* 1933 blz. 477. Beroep Brussel één en twintigsten Februari negentien honderd vijf en twintig, Pas. 1925, 11. 113);

Dat de gewraakte overschattingen of verzuimen van herschatting en van afschrijving zulken aard niet bekleeden;

Aangezien de bestanddeelen der zaak het bewijs niet opleveren dat aanzoekster zich aan wisselruiterij zou overgelaten hebben;

Dat desaangaande er enkel een loutere bevestiging van wege de verzetaanteekenende vennootschappen «Coffex» en «Volksbank te Willisau» bestaat;

Dat deze verklaringen echter van bewijskracht onbloeit zijn en derhalve het gewraakte feit niet dient weerhouden te worden;

Aangezien het evenmin bewezen voorkomt dat het maatschappelijk bezit aan overdreven reiskosten verspild werd en dat, niettegenstaande den erbarmelijken toestand der vennootschap, aanzoekster goederen onder den marktprijs zou afgestaan hebben;

Dat desaangaande niet de minste bewijsgrond bijgebracht wordt;

Aangezien, nopens de belangrijke wedde door den afgevaardigde beheerder Rolli genoten, er geen betalingsverplichting voor aanzoekster bewezen voorkomt, maar integendeel de betalingslast op de vennootschap «Alima A. G.» die de overeenkomst desaangaande aanging, schijnt te rusten;

Dat bovendien de deskundige Dufraing uit de maatschappelijke boekhouding heeft kunnen vaststellen dat de beheerder Rolli de aanzienlijke vergedingen weeskwestie niet wezenlijk in hun geheel uit de maatschappelijke kas ontvangen heeft zoodat het niet blijkt dat hun betaling de ondergang van aanzoekster teweeg bracht;

Aangezien, omtrent het verdichte en bedrieglijke inrichten van aanzoekster, het vast staat dat zij gesticht werd volgens authentieke akte voor Meester Jean Mertens, notaris te Antwerpen, op negentien Februari negentien honderd één en dertig, verleden en onder nummer 1437 in de bijvoegsels van het Staatsblad van zestienden en zeventienden Februari negentien honderd één en dertig bekend gemaakt;

Dat ingevolge aanzoekster bestaat en de rechtspersoonlijkheid geniet, al waren er zelfs geen zeven

vennooten en al was het ingeteekende kapitaal niet gestort;

Dat, mochten laatste feiten bewezen zijn, zou er enkel aanleiding zijn tot verantwoordelijkheid voor de stichters, die de wettelijke bepalingen niet naleefden (Les Nouvelles, Dr. comm. tome III n^{es} 1121 tot 1125);

Dat verzuimen, die volgens de wet zonder den minsten invloed voor de rechtspersoon der vennootschap moeten blijven en enkel gevolgen dragen voor de natuurlijke personen der stichters dan ook niet in aanmerking mogen genomen worden om de goede of de slechte trouw van den aanzoekenden rechtspersoon te beoordeelen;

Dat het trouwens niet bewezen is dat de ongelukkige toestand van aanzoekster het gevolg zou zijn van eene onregelmatige stichting;

Aangezien anderzijds de vaststellingen door den deskundige Dufraing gemaakt en zekere besprekingen ter Zwitsersche wetgevende kamer, duidelijk aantoonen dat de ongelukkige toestand waarin de aanzoekster verkeert, het gevolg is van de jongste Zwitsersche tolwetgeving op de kaffeinevrije koffiën, en van de onverbiddelijke mededinging waaraan de verzetaanteekenende vennootschap «Coffex» niet het geringste deel schijnt te nemen;

Aangezien, derhalve het niet genoegzaam bewezen is dat aanzoekster niet ongelukkig en niet te goeder trouw zou zijn;

II. — *Nopens de meerderheden :*

a) Beschouwingen over de schuldvorderingen :

1°) Aangezien de schuldeischers die op de lijst door aanvraagster bij haar verzoekschrift gevoegd voorkomen, die ofwel ter algemeene vergadering der schuldeischers ofwel schriftelijk en voorafgaandelijk hun schuldvorderingen ingediend hebben en die niet betwist worden, in de verrichtingen van het accoord opgenomen moeten worden.....

Aangezien de vennootschap «Alima A. G.», die voor een vordering van 3.361.60 frank op de door aanzoekster neergelegde lijst voorkomt, eene niet-bevoorrechte schuldvordering van 2.556.404.10 frank aangegeven heeft;

Aangezien alhoewel het uit de vermeldingen van het proces-verbaal blijkt dat deze vordering niet ter algemeene vergadering der schuldeischers betwist werd, is de betwisting toch ontvankelijk gemaakt tijdens de behandelingen omtrent de accoord-bekrachtiging (Rechtbank van Koophandel te Antwerpen zestienden Januari negentien honderd drie en dertig; *Revue de faillites* 1933 blz. 75; Rechtbank van Koophandel te Antwerpen twintigsten April negentien honderd en vier; P. A. 1905 1, 27, Rép. prat. du dr. belge V^o concordat préventif de la faillite nr 174);

Aangezien de vennootschap «Coffex» niet door verzoekster opgegeven, ter schuldeischersvergadering eene vordering van 24.547.60 frank (vier en twintig duizend vijf honderd zeven en veertig frank en zestig centiem) aangaf;

Aangezien de betwiste schuldeischeres haar vordering steunt op een in kracht van gewijsde getreden vonnis der burgerlijke rechtbank van het kanton Basel-stad den zesden April negentien honderd vier en dertig verleend;

Aangezien aanzoekster het bestaan van gemeld vonnis erkent doch beweert dat bij gebrek aan uitvoerbaar verklaring het niet in het rijk mag tenuit-

voergelegd worden en dus ook geen bewijskracht bezit;

Aangezien een uitvoerbaarverklaring noodig is om tot een tenuitvoerlegging van het vonnis over te gaan het is te zeggen tot beslaglegging, verkoop, enz.;

Aangezien in tegendeel het er nu enkel op aankomt te onderzoeken of de betwiste schuldeischers voldoende ernstige titels van haar beweerdte rechten voorlegt om voorloopig in de accoordverrichtingen opgenomen te worden, zonder dat huidig vonnis de aanspraken van de vennootschap «Coffex» in den minsten zijn bepaald zou berechten;

Dat desaangaande het vonnis door de Zwitsersche rechtbank verleend volstaat;

Aangezien de Volksbank te Willisau, niet door aanzoekster als schuldeischers opgegeven, eene vordering van 18.723.85 frank (achttien duizend zeven honderd drie en twintig frank en vijf en tachtig centiem) ter algemeene schuldeischersvergadering ingediend heeft;

Aangezien, aanzoekster, die de vordering betwist heeft, hare betwisting niet te verrechtvaardigen heeft;

Dat het aan diegene die zich schuldeischer beweert behoort het bewijs van zijn vordering op te leveren (Rép. prat. du dr. belge, V° Concordat préventif de la faillite nr 176);

Aangezien de Volksbank te Willisau niet den minsten bewijsgrond harer vordering bijgebracht heeft zoodat zij niet in de accoordverrichtingen opgenomen mag worden;

Aangezien de vennootschap «Union Chimique Belge», noch op de door aanzoekster neergelegde lijst voorkomt noch ter algemeene schuldeischersvergadering verscheen om haar beweerdte vordering aan te geven;

Aangezien bij de verklaring die zij deed toekomen na de vergadering geen enkel bescheid gevoegd was zoodat de gedane aangifte overeenkomstig artikel 14 lid 2 der wet van 29 Juni 1887 ongeldig voorkomt en de vordering niet in de accoordverrichtingen kan opgenomen worden;

Aangezien Rolli zijne beweerdte vordering aangaf in dezelfde omstandigheden als voorgaande schuldeischers «Union Chimique Belge»;

Dat de eenvoudige afrekening door hem zelf opgesteld en bij zijn verklaring gevoegd niet kan aanvaard worden als zijnde de authentieke of onderhandsche titel door artikel 14 lid 2 der wet van 29 Juni 1887 vereischt;

Dat deze vordering eveneens niet in de accoordverrichtingen opgenomen mag worden;

Aangezien, de algemeen vergadering der schuldeischers als vereffenaars aangesteld heeft de heeren Fritz Rolli, Van Roy en Joseph Dufraing;

IV. — *Nopens de faillissement aanvraag :*

Aangezien de bekrachtiging van het bekomen accoord de niet ontvankelijkheid van de faillissement aanvraag veroorzaakt;

Om deze redenen,

De Rechtbank gehoord den heer Rechter-afgevaardigde Lauwers in zijn verslag uitgebracht in openbare terechtzitting op twee en twintigsten November

negentien honderd vier en dertig, en alle andere of strijdige besluiten afwijzende :

1°) Recht doende over de betwistingen;

2°) Recht doende over de accoordaanvraag.

Bekrachtigt het accoord bekomen door de naamlooze vennootschap «Cafesa», te Merxem, Van Straelenlei, 70, gevestigd, met de aanwijzing als vereffenaars de Heeren Fritz Rolli, te Merxem, Van Straelenlei, 70; Van Roy, ingenieur, te Antwerpen, Van Breestraat, en, Joseph Dufraing, rekenplichtige, te Antwerpen, Provinciestraat, 113.

Verwijst aanzoekster in de kosten;

3°) Recht doende over de aanvraag tot faillissement.

Wijst den eisch af.

NECROLOGIE

Mr. AUG. DUPONT

Sinds verschillende maanden miste men in de wandelgangen van het Antwerpsche gerechtshof de rijzige gestalte van Mr Aug. Dupont, zijn energieke tred, zijn doordringend oog, en geruimen tijd was het geleden dat zijn zeer bijzondere welsprekendheid nog had weerklonken in onze gerechtszalen. Thans bereikt ons de mare van zijn verscheiden.

Hij was een der prachtigste talenten van de Antwerpsche balie, een van de schitterendste vertegenwoordigers dezer pleiade groote advocaten die vóór bijna vijftig jaar haar aanloop nam en waarvan zoo velen, gespecialiseerd in het groote zakenleven der metropool, een naam van betekenis wisten te veroveren. Het handels- en financierecht was vooral het voorwerp zijner belangstelling en hij wist er een wetenschappelijke bevoegdheid in te verwerven, die door weinigen geëvenaard werd. Toch bleef hij niet vreemd aan het overige domein van het recht en heeft hij menigmaal in belangrijke strafzaken gepleit met heel zijn warme overtuiging en zijn genereus gemoed.

Hij behoorde door en door tot de Balie en was er door vele nauwe familiebanden aan verwant. Hij was talrijke malen lid van den Tuchtraad en gedurende 8 jaar secretaris der orde. In alle omstandigheden konden zijn confraters op hem bouwen. Zijn aandenken zal in hun hart bewaard blijven.

Het R. W. biedt de diepbetroefde familieleden zijn innig rouwbeklag aan.

INGEZONDEN BIJDRAGEN

EEN MAL GEVAL

Gestraft om een taalwet toegepast te hebben?

De wet op het taalgebruik in bestuurszaken voorziet dat in de Vlaamsche gemeenten gebruik gemaakt wordt van de Nederlandsche taal door alle besturen, overheidsbedrijven, vergunde diensten, openbare inrichtingen of de inrichtingen van openbaar nut en, over 't algemeen, door al de ondergeschikte openbare besturen en overheden.

Het is onbetwistbaar dat wanneer een gemeentebestuur toelating geeft aan een persoon of vennootschap om b. v. plannen van haar gemeente en omgeving op openbare plaatsen of gebouwen aan te brengen, deze persoon of vennootschap een vergunde dienst of inrichting van openbaar nut is en dienvolgens de bestuurlijke taalwet moet naleven al heeft het bestuur dat de vergunning verleende dit niet uitdrukkelijk bedongen. Dit geldt voor alle mededeelingen en berichten aan het publiek, zooals b. v. plannen, inlichtingen, opschriften, enz., kortom, alles wat uitgaat van deze vergunde inrichting moet eentalig Nederlandsch zijn.

Het gaat niet op te beweren dat waar van eentaligheid spraak is tweetaligheid wettelijk mogelijk is; waar de tweetaligheid vastgelegd is voor Brussel en de taalgrensgemeenten (art. 2. lid 3 en art. 6 lid 2, 3 en 4, wet van 28 Juni 1932), wordt immers ook niet volgehouden dat eentaligheid toegelaten is. De teksten zijn even gebiedend, er is niets in te vinden dat voor tweetaligheid der Vlaamsche en Waalsche gemeenten pleit of de eentaligheid van Brussel en omgeving, en taalgrens zou toelaten.

Wie zich nog eenigszins de besprekingen dezer wet herinnert zal moeten erkennen dat noch voor, noch tegenstander aan de volstreekte eentaligheid van Vlaanderen en Wallonië, ook in alle berichten en mededeelingen aan het publiek heeft getwijfeld.

De eerste kommentaar der wet van J. Mennekens zegt uitdrukkelijk: blz. 5 n° 14, « Het vermogen aan » de provinciale en gemeentebesturen verleend, om als » diensttaal een tweede taal te gebruiken en alle berichten en mededeelingen aan het publiek tweetalig » te maken wordt weggenomen ».

Men zou mogelijk kunnen beweren dat een publiciteitsonderneming die een regelmatige toelating of vergunning van een openbaar bestuur kreeg, daarom nog niet gehouden is alle reclames die van *privaten* aard zijn eentalig Nederlandsch te maken.

Dit is verdedigbaar, doch in de vergunning of toelating kan het bevoegd bestuur zeer goed bedingen dat alle opschriften en mededeelingen *van welken aard* ook eentalig Ned. moet zijn; in elk geval zouden de berichten en mededeelingen die van openbaar nut zijn alleen in het Ned. mogen gesteld worden in de Vlaamsche gewesten.

Indien het bestuur geen vergunning of toelating gaf, dan is het plaatsen van reclamezuilen, planborden of wegwijzers op openbare plaatsen onwettig en dan moet dit bestuur ingrijpen; van beschadiging van onwettig opgerichte voorwerpen kan bezwaarlijk spraak zijn. Op klacht van het bestuur zou in geen geval kunnen vervolgd worden.

Indien het bestuur wel toelating of vergunning verleende en de vergunninghouder leeft de bestuur-

lijke taalwet niet na, dan moet het bestuur deze wet doen eerbiedigen; alle berichten of mededeelingen in tegenstrijd met deze wet geplaatst zijn onwettig.

Zoo het bestuur de overtreding toelaat moeten er sancties getroffen worden door het bevoegde hooger bestuur; wie onwettige berichten zou doen verdwijnen, kan onmogelijk gestraft worden.

* * *

Te Aarschot werd in den loop der maand September 1934 een reclamebord met plan der stad en kaart der omgeving opgericht door een bepaalde vereeniging.

Het is een feit dat plan en kaart, gedeeltelijk eentalig Fransche en tweetalige vermeldingen met grooten Franschen tekst vooraan droegen en dat de plaatsnamen daarenboven geradbraakt en deels onjuist waren. Het heeft geen belang na te gaan of het stadsbestuur toelating gaf of vergunning verleende; de opschriften en mededeelingen waren in strijd met de bestuurlijke taalwet gesteld.

Het stadsbestuur is in elk geval in fout; als er vergunning was moest ze de bestuurlijke taalwet doen naleven; was er geene toelating dan moest ze alles doen wegruimen. Ze heeft noch het een noch het ander gedaan. Een gemeenteraadslid heeft den moed gehad de vaderlandsche daad te stellen van alles wat strijdig was met de wet te doen verdwijnen door overschildering.

De schuldige gemeenteoverheid heeft het gemeenteraadslid doen vervolgen op grond van art. 231 en 234 van het gemeentereglement welke voorschrijven: art. 231: « Het is verboden de uithangborden en plak- » brieven af te rukken, te bevuilen of onleesbaar te maken ».

Art. 234: « Het is verboden de gevels en afsluitingen, de gebouwen of welkdanige voorwerpen langs » den openbaren weg geplaatst om te dienen tot zijne » verfraaiing of tot het algemeen nut te bevuilen of » te beschadigen. Het gebrek aan voorzorg is zelfs » strafbaar ».

Het staat vast dat het hier alleen kan gaan over wat *op rechtmatige wijze* werd gehangen, geplakt, geplaatst of gebouwd, dus met toelating der overheid die het toezicht over den openbaren weg heeft, en met inachtneming der taalwetverplichtingen. Wanneer men art. 230 van het gemeentereglement leest, voelt men duidelijk de trouwens van zelfsprekende bedoeling van den wetgever: « het schepencollege zal » de plaatsen vaststellen waar *eenieder mag* aanplak- » ken ». Voor alle borden, palen, gebouwen, enz., is in elk geval *bijzondere toelating* vereischt; voor gewone aanplakbrieven zal een plaats worden aangewezen waar *eenieder* het mag doen. In onderhavig geval gaat het over geen kortstondige aanplakking doch wel over een bordoprichting van min of meer bestendige aard waarvoor bijzondere toelating vereischt was. De taalwet in bestuurszaken moest worden geëerbiedigd door de vergunninghoudende maatschappij; deze diende het uit eigen beweging te doen en deed ze het niet, dan was het de plicht van het gemeentebestuur tot taalwetnaleving te dwingen door gebeurlijke intrekking der toelating of vergunning of wegruiming van het bord.

* * *

Een Aarschotsch gemeenteraadslid bracht de zaak te berde in den gemeenteraad, het College van Bur-

gemeester en Schepenen ontweek de vraag, doch schijnt onderhandelingen begonnen te zijn met de oprichtende maatschappij; ondertusschen bleef de onwettelijke toestand bestaan.

Het betrokken gemeenteraadslid dat opgehitst was door de pers die voortdurend taalwetovertreden aanklaagt en gehoor wou geven aan de oproepingen der Vlaamsche Ministers welke de Vlamingen aanzetten om alle minderheidsmentaliteit af te leggen, had alle onwettelijke mededeelingen en opschriften van plan en kaart overschilderd. Hij heeft zich als goed burger in de plaats willen stellen der regeering die de taalwetten moet doen eerbiedigen. De Heer Volksvertegenwoordiger Van Cauwelaert, heeft immers bij de bespreking der taalwet in bestuurszaken op 2 Maart 1932 (Parlementaire Handelingen 1932, blz. 1073) verklaard: «Le gouvernement est responsable de l'application de la loi».

Deze burger had reeds buiten den waard gerekend en heeft kunnen ondervinden wat het te beteekenen heeft, blijken te geven van meerderheidsmentaliteit; het valt te voorzien dat hij het treffen van sancties wegens taalwetovertreiding in de toekomst aan de regeering, de Vlaamsche Ministers inbegrepen, zal overlaten.

Gedagvaard voor de Politie rechtbank te Aarschot op grond van overtreiding van voormelde artikelen van het gemeentereglement werd hij veroordeeld op 27 November 1934, tot een boete van 5 fr., vermenigvuldigd met zeven deciem en tot de kosten, met schorsing voor 1 jaar. De zaak kwam in beroep voor de Boetstraffelijke Rechtbank te Leuven, waar betichte opwierp, dat de vergunning niet regelmatig was gegeven en dat in elk geval de taalwet op het gebruik in bestuurszaken overtreden was en de overschilderde mededeelingen en opschriften dus volstrekt onwettelijk waren. Het Openbaar Ministerie eischte, gezien de bijzondere omstandigheden en het vermetel beroep van betichte, dezelfde straf zonder schorsing. Op 9 Januari 1935 heeft de Rechtbank die van de

Aangezien de beroepen van het O. M. en de betichte regelmatig zijn.

Aangezien de Firma «Signalisation Routière Belge» taalwetovertreiding niet gewaagt volgende vonnis uitgesproken:

bij beraadslaging in dato van 8 Mei 1934, regelmatig vanwege het schepencollege van Aarschot daartoe bevoegd, de vergunning verkregen heeft tijdelijk toeristieke toestellen te plaatsen; dat deze toelating toegerekend werd op voorwaarde dat dit toestel zonder hinder zou kunnen aangebracht worden op de groote markt tegenaan de pomp;

Aangezien het plaatsen van gezegd toestel niet den minsten hinder bijgehaald hebbende, de toelating ipso facto haar volle uitwerksel verkregen heeft;

Aangezien de gestelde voorwaarde zich verwezenlijkt hebbende het overbodig was dat het schepencollege een nieuwe beraadslaging nam om deze van 8 Mei 1934 te bekrachtigen;

Aangezien de toeristieke toestellen geplaatst worden om aan de reizigers en bijzonderlijk aan de vreemdelingen het afreizen te vergemakkelijken en aldus van openbaar nut zijn;

Dat dus de feiten door den eersten rechter vastgesteld bewezen gebleken zijn door het onderzoek gedaan voor de Rechtbank zetelende in beroep en dat er eene billijke toepassing der wet gedaan is geweest;

Om deze redenen,

De Rechtbank bekrachtigt het bestreden vonnis en verwijst den betichte tot alle de kosten.

Veroordeelde voorzag zich in verbreking.

Het weze een waarschuwing voor de Vlamingen die zich, door persklachten over taalwetovertreden en redevoeringen van Ministers over meerderheidsmentaliteit, laten bewegen om zich in de plaats te stellen van de in gebreke zijnde besturen, regeering en Vlaamsche leiders. Edg. Van Dessel, adv.

WETGEVING

Koninklijk Besluit van 13 Januari 1935 betreffende de bevoegdheid en den aanleg in burgerlijke zaken en handelszaken, betreffende het hoger beroep van de vonnissen der vrederechters.

VERSLAG AAN DEN KONING

Sire,

Op 25 Januari 1934 heeft de Minister van Justitie, in naam van den Koning, in de Kamer der Volksvertegenwoordigers, een wetsontwerp ter tafel gelegd betreffende de bevoegdheid en den aanleg in burgerlijke zaken en handelszaken (Bescheid n° 91).

Het doel van dat ontwerp was een vollediger aanpassing van de regelen inzake bevoegdheid bij de vermindering van de koopkracht die sedert 1876 is ingetreden, en bij de muntdevaluatie, die in 1926 werd verwezenlijkt.

De commissie voor justitie en voor de burgerlijke en handelswetgeving van de Kamer der Volksvertegenwoordigers heeft dat ontwerp met een gansch bijzondere zorg bestudeerd.

De heer Van Dievoet heeft dat onderzoek samengevat in een merkwaardig verslag, dat op 21 Juni 1934 werd neergelegd, en dat, onder voorbehoud van latere amendementen, tot de aanneming van het ontwerp besloot (Bescheid n° 239).

De regeering heeft zich in ruime mate door het verslag laten leiden bij het opmaken van den tekst van het ontwerp dat zij de eer heeft Uwe Majesteit ter goedkeuring voor te leggen.

Het door den heer Van Dievoet opgemaakt verslag behoudt zijn volledige betoogkracht, wat dit besluit betreft; het is de toelichting er van.

Het onderhavig verslag heeft geen ander doel dan en-

kele in het ontwerp van de commissie opgenomen bepalingen en enkele aan dit ontwerp toegebrachte wijzigingen te wettigen.

* * *

Een van de nieuwe bepalingen (art. 1, al. 3) verleent den vrederechter de bevoegdheid om, tot een waarde van 1,000 frank, en in hoogsten aanleg, kennis te nemen van de vorderingen die bij artikel 12, n° 1, der wet op de bevoegdheid toegewezen werden, welke ook hun bedrag was, aan de rechtbanken van koophandel. Het geldt de betwistingen betreffende de daden die de wet handelsdaden noemt en inzonderheid de vorderingen die door derden gericht worden tegen de factoren of bedienden, terzake van hun handel. Er wordt niet afgeweken van de andere wetsbepalingen waarbij aan de rechtbank van koophandel bevoegdheid verleend wordt om van sommige vorderingen kennis te nemen.

In de aldus aan den vrederechter toegewezen vorderingen is het er voor den eischer dikwijls minder om te doen de oplossing van een geschil te bereiken, dan wel een executerialen titel in handen te krijgen. De rechtbanken van koophandel zijn van dergelijke vorderingen overlast: de rechtspleging voor die rechtsmacht en de fiscale rechten nopen den eischer tot de kosten die buiten verhouding zijn tot het geschil. Voor het vrederecht aangebracht en van de fiscale rechten vrijgesteld, zullen die vorderingen bijna zonder kosten voor den eischer worden ingesteld en afgehandeld. Zij zullen het voordeel genieten van de vereenvoudigde rechtspleging die vóór de vrederechters ingevoerd werd voor de eischen waarvan het bedrag het cijfer van den hoogsten aanleg niet overschrijdt.

De twee alinea van artikel 1 van het besluit wijzigt, overeenkomstig het ontwerp van de commissie van de Kamer der Volksvertegenwoordigers, artikel 2 van de wet op de bevoegdheid. Tot op heden nemen de vrederechters kennis « van al de burgerlijke vorderingen, in eersten aanleg tot een waarde van 2,500 frank en, in hoogsten aanleg, tot een waarde van vierhonderd frank, niettegenstaande de bijzondere wetten die een lager bedrag bepalen »; voortaan zullen zij kennis nemen van al de burgerlijke vorderingen, in eersten aanleg tot een waarde van 5,000 frank, en, in hoogsten aanleg, tot een waarde van 1,000 frank.

De Commissie van de Kamer had voorgesteld de woorden « al de burgerlijke vorderingen » te laten volgen door de woorden « behalve die welke de wet uitdrukkelijk aan andere rechtsmachten toekent ».

De bedoeling van de Commissie was, door het opnemen van die bepaling, een einde te maken aan een strijdzaak. Lag in de algemeene bewoordingen « al de burgerlijke vorderingen » niet besloten dat de vrederechter bevoegd werd om kennis te nemen van vorderingen die uiteraard, door de vorige wetten toegewezen waren aan een andere rechtsmacht, zooals, bijvoorbeeld de vorderingen tot schadevergoeding tegen de gemeenten ingesteld (wet van 10 Vendemaire jaar IV), de vorderingen tot betaling van het honorarium van notarissen, de vorderingen tot verdeling, enz.

Om het geschilspunt op te lossen, stelde de Kamercommissie voor slechts van de bevoegdheid van den vrederechter uit te sluiten, de « burgerlijke vorderingen » die de wet uitdrukkelijk aan andere rechtsmachten toekent.

Wij meenen dat die oplossing, en inzonderheid de woorden « uitdrukkelijk... toekent » zelf aanleiding kunnen geven tot moeilijkheden in de interpretatie (vergelijk, in verband hiermee, omtrent de kwestie te weten of de rechtbank van eersten aanleg uitdrukkelijk of bijzonder bevoegd is om kennis te nemen van een vordering tot betaling van het getarifeerd honorarium van de notarissen, de beschouwingen vervat in het verslag van de Kamercommissie en de motiveering van het Hof van verbreking van 12 Februari 1903; Pas. I, 107; Vrederecht Binche, 13 December 1923, Pas. 1931, III-58).

Eigenlijk rijzen tegenwoordig bij de interpretatie van artikel 2 van de wet op de bevoegdheid zeer zelden moeilijkheden op; een bepaalde rechtspraak is tot stand gekomen. De bepaling van alinea 2 van artikel I van het ontwerp doet er geen afbreuk aan; zij bepaalt er zich bij het hoogste bedrag van den eersten aanleg van de bevoegdheid van den vrederechter tot 5,000 frank, en dat van den hoogsten aanleg tot 1,000 frank op te voeren.

* * *

Artikel 2 waarbij artikel 2bis der wet op de bevoegdheid gewijzigd wordt, heeft voor de schatting van den aanleg van de vorderingen tot uitkeering van levensonderhoud de verwijzing naar artikel 27, die de commissie van de Kamer der Volksvertegenwoordigers in haren tekst had opgenomen, niet behouden.

Het kwam inderdaad verkieslijk voor zich, zoowel in zake bevoegdheid als in zake aanleg, aan denzelfden grondslag voor de schatting te houden: het bedrag van de vordering per jaar.

Het oud artikel 2bis beperkte de bevoegdheid van den vrederechter tot de vorderingen tot uitkeering van levensonderhoud « waarvan het **gezamenlijk** bedrag 2,500 frank per jaar niet te boven gaat ».

Het ontwerp van de commissie had deze beperking tot tien duizend frank opgevoerd en het woord « gezamenlijk » weggelaten.

Door deze weglating bedoelt de Kamercommissie dat de bevoegdheid en de aanleg zullen geregeld worden volgens de voor den rechter betwiste verstrekkingen van levensonderhoud en niet volgens het gezamenlijk bedrag dat noodig is om in de behoeften van den eischer te voorzien, rekening houdende met de verplichtingen van de niet gedagvaarde schuldenaars. Om de verstrekkingen van levensonderhoud vóór den rechter te schatten moet bovendien « elke eisch op zich zelf beschouwd worden zooals hij gesteld is ten aanzien van elken schuldenaar in 't bijzonder » (verslag van den heer Van Dievoet, bl. 5), en mogen de verstrekkingen van al de gedagvaarde schuldenaars niet samengeteld worden bij toepassing van artikel 25 van de wet.

Op grond van deze interpretatie — die de regeering voor haar rekening neemt — van den tekst van het nieuwe artikel 2bis, dient het bedrag van de bevoegdheid van den vrederechter in deze zaken slechts tot 5,000 frank per jaar te worden opgevoerd.

Hetzelfde artikel 2 wijzigt artikel 3 der wet op de bevoegdheid; het vult 1° van artikel 3 aan door de toewijzing aan den vrederechter van de kennismaking van de vorderingen tot betaling van vergoedingen wegens bewoning en van de vorderingen tot uitzetting uit de woongelegenheden die zonder recht worden bewoond. De verschillende, door de aldus aangevulde bepaling opgesomde vorderingen, vloeien voort uit rechtsvorderingen of toestanden, die soms moeilijk uit elkaar te onderscheiden zijn. Best neemt de vrederechter kennis van ieder van hen.

Door de toekenning aan den vrederechter van de kennismaking van al de geschillen in zake huurovereenkomsten en vorderingen tot uitzetting, wordt een einde gemaakt aan de toepassing van artikel 11 der wet, waarbij aan den voorzitter van de rechtbank bevoegdheid gegeven wordt om, bij wijze van kortgeding, voorloopig kennis te nemen van alle verzoeken tot uitzetting « tegen de huurders, hetzij ter zake van het verstrijken van de huurovereenkomst, hetzij ter zake van niet-betaling van den huurprijs, wanneer die vorderingen niet onder de bevoegdheid van de vrederechters vallen ».

Het besluit wijzigt echter niet door een uitdrukkelijke bepaling artikel 11 der wet op de bevoegdheid; de inrichting van de rechtsmacht in kortgedingen zal inderdaad later door nieuwe bepalingen geregeld worden.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat, in verband met artikel 2, de voorwaarde voorzien bij n° 9 van het

nieuw artikel 3 van de wet op de bevoegdheid, namelijk dat «de kooper van zaden, meststoffen, enz., geen daad van koophandel verricht heeft», niet in aanmerking moet worden genomen wanneer het een vordering tot betaling geldt waarvan de waarde duizend frank niet overschrijdt. In dat geval zal de vrederechter, krachtens de algemeene bepaling van artikel 1, alinea 3, bevoegd zijn.

* * *

Artikel 4 heeft enkel voor doel artikel 12 der wet op de bevoegdheid, waarbij de bij de rechtbank van koophandel aanhangig te maken geschillen aangeduid worden, in overeenstemming te brengen met de nieuwe bepaling van artikel 2, alinea 2, betreffende de bevoegdheid van den vrederechter in handelszaken.

* * *

In artikel 5 wordt het cijfer van den hoogsten aanleg, voor de vonnissen van de rechtbanken van eersten aanleg en van de rechtbanken van koophandel en voor de bevelen in kortgeding op 12,500 frank bepaald. De commissie van de Kamer der Volksvertegenwoordigers had tegenover het cijfer 20,000 van het ontwerp, dat bij haar was ingediend geworden, het cijfer 10,000 geplaatst. Zoo het eerste getal den stabilisatiecoëfficiënt te boven ging, bleef het tweede er daarentegen te ver beneden.

In werkelijkheid vervangt het besluit den frank van de wet van 1876 door den belga. Feitelijk blijft de waarde van den hoogsten aanleg merklijk beneden die van 1876.

Om dezelfde reden werd het cijfer 12.500 in de artikelen 10, 11 en 12 aangenomen.

* * *

Naar aanleiding van de bepalingen van alinea 1 van het nieuw artikel 2bis wordt artikel 27 der wet op de bevoegdheid door artikel 6 gewijzigd.

Bedoeld artikel 27, voor zoover het de waarde bepaalt van een geschil in geval van betwisting van den titel van een uitkeering tot levensonderhoud, zal niet meer worden toegepast wanneer moet uitgemaakt worden of een eisch, die tot de bevoegdheid van de rechtbank van eersten aanleg behoort, door deze in eersten aanleg of in eersten en hoogsten aanleg zal gevonnisd worden.

* * *

Artikel 14 vormt eveneens een nieuwe bepaling.

Daarbij wordt voorzien dat de tusschenkomst van de pleitbezorgers facultatief is voor het hooger beroep van de vonnissen der vrederechters.

Van deze hervorming wordt sedert lang gesproken; gedeeltelijk reeds werd zij tot stand gebracht in de wetten op de huur- en pachtovereenkomsten. Haar toepassing op bijzondere zaken gaf tot geen ernstig bezwaar aanleiding.

Welnu, het is niet te wettigen dat op den tweeden aanleg van een proces, waarvoor de vrederechter bevoegd is, kosten zouden drukken, die veel hooger en dikwijls buiten verhouding met de belangrijkheid van het geschil zouden zijn.

Bovendien komt het niet logisch voor, dat de houder der stukken in hooger beroep een andere hoedanigheid zou moeten bezitten dan de houder door stukken in eersten aanleg.

De inrichting van de rechtspraak zal, voor die vorderingen, enkele aanpassingen ondergaan.

De dagvaardigstermijn bedraagt acht vrije dagen. Verstek mag niet worden verleend tegen een partij, die geen pleitbezorger heeft gesteld en die op de door de dagvaarding bepaalde terechtzitting niet verschijnt of er niet vertegenwoordigd is door een advocaat, houder van de stukken. De afwezige partij moet, bij een ter post aangeekend schrijven, door den griffier verwittigd worden van den datum en het uur van elke nieuwe dagstelling en zulks ten minste vijf dagen vóór den datum van de terechtzitting.

KONINKLIJK BESLUIT VAN 13 JANUARI 1935

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op artikel 1 der wet van 31 Juli 1934, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten;

Gelet op artikel 3 van de wet van 7 December 1934 tot verlenging en aanvulling van de bepalingen van bedoelde wet;

Op de voordracht van Onze Ministers, die er in den Raad over beraadslaagd hebben;

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. Artikel 2 der wet van 25 Maart 1876, gewijzigd door de wetten van 11 Februari 1925 en 15 September 1928, wordt door de volgende bepaling vervangen:

»De vrederechters nemen kennis van al de burgerlijke vorderingen, in eersten aanleg tot een waarde van vijf duizend frank en, in hoogsten aanleg, tot een waarde van duizend frank, niettegenstaande de bijzondere wetten die een lager bedrag bepalen.

»Bovendien nemen zij kennis, doch slechts tot een waarde van duizend frank, en in hoogsten aanleg van de in 1° van artikel 12 bedoelde betwistingen.

Art. 2. De artikelen 2bis en 3 van de wet van 25 Maart 1876, gewijzigd door de wetten van 12 Augustus 1911, 11 Februari 1925 en 15 September 1928, worden vervangen door de volgende bepalingen:

«Art. 2bis. De vrederechters nemen kennis van de vorderingen tot toekenning, verhooging, vermindering of afschaffing van uitkeeringen tot levensonderhoud, gegrond op de artikelen 205, 206, 207 en 212 van het Burgerlijk Wetboek, wanneer het bedrag van de vordering vijf duizend frank per jaar niet overschrijdt; zij doen uitspraak in eersten of in hoogsten aanleg, naar gelang het bedrag van de vordering duizend frank per jaar overtreft of niet overtreft.

»De vrederechter neemt geen kennis van de in de vorige alinea voorziene vorderingen, wanneer zij verband houden met een geding tot echtscheiding of met een geding tot scheiding van tafel en bed.

»Art. 3. Zij nemen kennis, in hoogsten aanleg tot een waarde van duizend frank, en in eersten aanleg hoe groot het bedrag van de vordering ook zijn mag:

»1° Van de geschillen ter zake van landpacht en huishuur, veepacht en grafpacht, van de vorderingen tot betaling van vergoedingen voor bewoning en tot uitzetting uit zonder recht bewoonde plaatsen, alsmede van de vorderingen tot geldigverklaring of tot opheffing van pandbeslag;

»2° Van de geschillen omtrent het gebruik, het genot, het onderhoud, het behoud of het beheer van de gemeenschappelijke zaak, in geval van medeëigendom;

»3° Van de geschillen omtrent de verplichtingen die de wet oplegt aan de eigenaars van aan elkander grenzende erven, alsmede de erfdienstbaarheid die ontstaan uit de ligging van de plaatsen of die door de wet zijn gevestigd;

»4° Van de geschillen omtrent de rechten van overgang, zoowel wanneer deze voortvloeien uit de wet, als wanneer zij het gevolg zijn van een handeling van den mensch.

»De bepalingen van bovenstaande n° 1° tot 4° zijn van toepassing zelfs in geval van betwisting omtrent den titel;

»5° Van de bezitsvorderingen;

»6° Van de geschillen omtrent de wederzijdsche verbanden van de handwerkers en van hen die ze gebruiken, van de meesters en van de dienstboden of loontrekkende huisbedienden, van de bazen en van hun werklieden of

leerjongens, onverminderd de rechtsmacht der werkrechters, in de plaatsen waar die is ingericht ;

» 7° Van de vorderingen tot koopvernietiging en de vorderingen tot nietigheid gegrond op een fout of een gebrek van de zaak, bij verkoop of ruiling van dieren ;

» 8° Van de vorderingen wegens schade veroorzaakt aan velden, vruchten of veldvruchten, hetzij door menschen, hetzij door dieren ;

» 9° Van de geschillen betreffende den verkoop van zaden, meststoffen en veevoeders, mits de koper geen daad van koophandel verricht heeft.

» De bepalingen van bovenstaande nummers 6° tot 9° zijn van toepassing zelfs wanneer de vordering van commercieel aard is ;

» 10° Van het verzet voorzien bij de artikelen 23 bis en 23quater van de wet van 16 Maart 1865, gewijzigd door de wetten van 10 Februari 1900 en 23 Juli 1923 ».

Art. 3. Artikel 7 van de wet van 25 Maart 1876, gewijzigd bij de wet van 12 Augustus 1911, vervalt.

Art. 4. De eerste alinea van artikel 12 der wet van 25 Maart 1876 wordt gewijzigd als volgt :

« Onder voorbehoud van de door artikel 2, 2° alinea, aan den vrederechter toegekende bevoegdheid, nemen de rechtbanken van koophandel kennis : »

Art. 5. Artikel 16 der wet van 25 Maart 1876 wordt door de volgende bepaling vervangen :

« Art. 16. Het bedrag van den hoogsten aanleg is bepaald op twaalf duizend vijfhonderd frank, voor de vonnissen van de rechtbanken van eersten aanleg en van de rechtbanken van koophandel en voor de bevelen in kortgeding ».

Art. 6. Artikel 27 der wet van 25 Maart 1876 wordt door de volgende bepaling vervangen :

« Onverminderd de bepalingen van de 1° alinea van artikel 2bis, wanneer de titel van een alijdurende rente of een lijfrente of van een uitkeering tot levensonderhoud wordt betwist, wordt de waarde van het geschil bepaald door het kapitaal dat in den titel uitgedrukt wordt, en, bij gebreke daarvan, door het vermenigvuldigen van de annuïteit door twintig, indien het een alijdurende rente geldt, en door tien, indien het een lijfrente of een uitkeering tot levensonderhoud geldt ».

Art. 7. De tweede alinea van artikel 42 der wet van 24 Maart 1876, gewijzigd door de wet van 21 December 1896 wordt door de volgende bepaling vervangen :

« In geval van n° 9 van artikel 3, wordt de rechtsvordering bij den vrederechter van de woonplaats van den koper aangebracht.

» Elke daarmee strijdige overeenkomst welke vóór het ontstaan van het geschil werd getroffen, is van rechtswege nietig ; de koper die niet verschijnt wordt vermoed de bevoegdheid van de rechtbank af te wijzen ».

Art. 8. De eerste alinea van artikel 46 der wet van 25 Maart 1876 wordt door de volgende bepaling vervangen :

« In zake onroerende goederen en in de geschillen bedoeld bij artikel 3, n°s 2°, 3°, 4°, 5° en 8°, wordt de rechtsvordering aangebracht bij den rechter van de plaats waar het onroerende goed gelegen is ».

Art. 9. Het cijfer 600, dat voorkomt in artikel 17 van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering, gewijzigd bij de wet van 15 September 1928, wordt vervangen door het cijfer 2,000.

Art. 10. In de vierde alinea van artikel 404 van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering, gewijzigd bij de wet van 15 September 1928, worden de woorden « vijf duizend frank » vervangen door de woorden « twaalf duizend vijfhonderd frank ».

Art. 11. De tweede alinea van artikel 819 van het Wet-

boek van burgerlijke rechtsvordering wordt door de volgende bepaling vervangen :

« Zij kunnen zelfs terstond beslag doen leggen, krachtens het verlot dat zij bekomen hebben, hetzij van den voorzitter van de rechtbank, indien het bedrag waarop beslag zou worden gelegd meer bedraagt dan twaalf duizend vijfhonderd frank, hetzij van den vrederechter in het tegenovergestelde geval ».

Art. 12. Het cijfer 12,500 komt in de plaats van het cijfer 5,000 in het bij de wet van 15 September 1928 gewijzigde artikel 2 van de wet van 20 April 1909, tot goedkeuring van de op 17 Juli 1905 te 's Gravenhage gesloten internationale conventie betreffende de burgerlijke rechtsvordering.

Art. 13. Het cijfer 150, dat voorkomt in artikel 7bis van de wet van 28 Februari 1882 op de jacht, gewijzigd bij de wet van 4 April 1900, wordt vervangen door het cijfer 500 (1,000).

Art. 14. Bij titel III van Boek II van het 1° deel van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering wordt een artikel 82bis toegevoegd, luidende als volgt :

« Artikel 82bis. Het beroep tegen vonnissen van vrederechters wordt bij dagvaarding gesteld op dag en uur zooals bepaald, na den termijn van acht vrije dagen vermeerderd naar rato van den afstand, zoo daartoe aanleiding bestaat.

» De tusschenkomst van de pleitbezorgers is vrij ; de kosten van hun tusschenkomst worden niet begroot.

» Indien een partij, die geen pleitbezorger gesteld heeft, niet verschijnt op de door de dagvaarding bepaalde terechtzitting, of op de terechtzitting niet vertegenwoordigd is door een advocaat, houder van de stukken, wordt de zaak naar een latere terechtzitting verwezen.

» In al de gevallen van verwijzing van de zaak naar een latere terechtzitting, zullen de partijen die geen pleitbezorger gesteld hebben en niet aanwezig waren of vertegenwoordigd door een advocaat, houder van de stukken, bij de uitspraak van het vonnis van verdaging, voor ieder nieuwe dagstelling, door den griffier worden verwittigd van den dag en het uur waarop de zaak voor de rechtbank opnieuw zal worden opgeroepen. Dit bericht wordt gegeven bij een ter post aangeteekend schrijven dat portvrij tenminste vijf dagen vóór den dag van de terechtzitting wordt toegezonden ».

Overgangsbepaling.

Art. 15. § 1. Dit besluit doet noch artikelen 6 der wet van 5 Augustus 1933 op de tijdelijke herziening en de verbreking van de handelshuurovereenkomsten, noch artikel 4 van de tijdelijke wet van 10 Augustus 1933 betreffende de vermindering van zekere pachtprizen, noch artikel 22 van de door het koninklijk besluit van 31 December 1929 samengeschatelde huishuurwetten, noch artikel 20 van het koninklijk besluit n° 25 van 31 October 1934 vervallen.

§ 2. De door dit besluit ingevoerde nieuwe regeling in zake bevoegdheid en aanleg is niet van toepassing op de vorderingen welke vóór het in werking treden van dit besluit op regelmatige wijze werden ingeleid.

Dit besluit wordt van kracht op 15 Februari 1935.

(Gegeven te Brussel, den 13^e Januari 1935.

VLAAMSCHE JURISTEN

Abonneert U op het «Rechtskundig Weekblad»

Koninklijk besluit van 13 Januari 1935 waarbij in de vrederechten een snelle rechtspleging wordt ingevoerd wanneer het bedrag van den hoofdeisch het cijfer van den hoogsten aanleg niet overschrijdt.

VERSLAG AAN DEN KONING

Sire,

Van alle zijden wordt geklaagd over de traagheid van de rechtsbedeeling en men betreurt dat de kosten van de rechtsbedeelingen te hoog zijn en zelfs voor de zaken van zeer gering belang elke vervolging verhinderen. Feitelijk durven vele rechtzoekenden, die nochtans belangstelling verdienen, zich niet meer tot het gerecht wenden. Zij deinsten terug voor de moeilijkheden en voor het risico.

De regeering heeft gemeend hen ter hulp te moeten komen door de rechtspleging te vereenvoudigen en de er aan verbonden kosten te verminderen; met dat doel legt zij dit besluit aan Uwe Majesteit ter goedkeuring voor.

Iemand die slechts een gering bedrag op te vorderen heeft, moet, zonder merkelijke kosten, een vordering kunnen instellen en, zonder lang wachten en aan tijdroovende formaliteiten te moeten voldoen, een executoriale titel kunnen verkrijgen.

Over het algemeen zijn de aan de nieuwe rechtspleging onderworpen zaken diegene waarover de vrederechter in hoogsten aanleg uitspraak doet. Maar de bepalingen van het besluit blijven van toepassing, zelfs wanneer, naar aanleiding van een tusschenvordering, zooals een wederisch, de beschikking van den rechter slechts in eersten aanleg zal gewezen worden (art. 37 van de wet op de bevoegdheid).

De zaak, welke de traditie aan de deurwaarder opdraagt, wordt door dit besluit niet gewijzigd; daar echter de kosten van hun bemoeiingen in de practijk vooral hoog oploopen ten gevolge van hun reiskosten, schaft het besluit die kosten af, door als regel voor te schrijven dat, in de zaken waarvoor dit besluit geldt, al de exploiten door bemiddeling van de post zullen worden aangezegd; het laat den deurwaarder evenwel vrij zelf het afschrift aan de aangezegde partij te overhandigen doch zonder dat daaruit een verhooging van kosten mag ontstaan.

De betekenis, door bemiddeling van de post, van de exploiten van dagvaarding eischt een verlenging van den termijn van verschijning die, luidens artikel 5 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering voor de vrederechten, niet meer dan een dag mag bedragen te rekenen van de dagvaarding d. i. in het onderhavig geval, te rekenen van den dag waarop het aangetekend schrijven ter post werd afgegeven. Die termijn is klaarblijkelijk ontoereikend opdat het schrijven bijtijds zijn bestemming zou kunnen bereiken. Het besluit bepaalt dien termijn op vijf dagen. Dezelfde beschouwingen wettigen de derde alinea van het nieuw artikel 52 betreffende den termijn van verzet dat alleen de definitieve vonnissen zal kunnen treffen.

De voorbereidende vonnissen en zelfs de interlocutoire vonnissen zijn niet vatbaar voor verzet; er anders over beslissen ware de pleiters, die te kwader trouw zijn, in de mogelijkheid stellen de door dit besluit tot stand gebrachte hervorming, ondoeltreffend te maken. Maar de ten uitvoerlegging van dergelijke vonnissen zal verval van geen enkel recht ten gevolge hebben.

Zooals blijkt uit den tekst van het nieuw artikel 48, brengen de bepalingen van het besluit geen wijziging toe aan diegene onder de bijzondere wetten die een speciale rechtspleging voor den vrederechter voorzien, bij voor-

beeld artikel 7bis van de jachtwet. Die bijzondere rechtsplegingen zullen dus verder gevolgd worden. Voor het overige blijven al de bepalingen van Boek I, Deel I, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, waarvan dit besluit niet afwijkt, zooals bij voorbeeld, artikel 7 op vrijwillige verschijning van partijen, op de door dit besluit ingevoerde rechtspleging van toepassing.

In beginsel berust, op grond van dit besluit, de betekening van het vonnis bij den griffier (nieuw artikel 52, alinea 1). Die betekening kan eveneens door tusschenkomst van den deurwaarder van het kanton met de post worden gedaan, zonder verhooging van kosten voor de beteekeende partij (artikel 48, §§ 1 tot 3). Zij kan zelfs door den deurwaarder worden gedaan, overeenkomstig het gemeen recht (artikel 49, § 4), doch zonder verhooging van kosten voor een der partijen.

Volgens de door het ontwerp voorziene regeling zullen de kosten welke een eischer zal moeten doen om in die zaken een executoriaal en beteekend vonnis te verkrijgen, zeer gering zijn.

Het is echter wenschelijk dat elk geding voor dengene die het instelt, een bepaalde uitgave medebrengt: die uitgave bewijst dat de vordering voor den eischer een werkelijk belang vertegenwoordigt.

Ongetwijfeld zal de voorgestelde hervormingen bij sommigen de hoop doen ontstaan dat het toepassingsgebied van dit besluit zou verruimd worden. De bedoeling van degenen die het opstelden was zeker een merkelijke verbetering te brengen in de regeling van de kleine processen die in weinig tijd en met weinig kosten moeten kunnen gevoerd worden: maar het zou tevens een belangwekkende proefneming zijn waarin de wetgever in de toekomst nuttige wijzigingen zal kunnen vinden.

KONINKLIJK BESLUIT VAN 13 JANUARI 1935

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomenden, Heil.

Gelet op artikel 1 der wet van 31 Juli 1934, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten;

Gelet op artikel 3 der wet van 7 December 1934 tot verlenging en aanvulling van de bepalingen van bedoelde wet;

Op de voordracht van Onze Ministers, die er in den Raad over beraadslaagd hebben,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. De volgende bepalingen worden, als titel X, aan boek I, deel I, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering toegevoegd:

« TITEL X. — Rechtspleging in de vrederechten
wanneer het bedrag van den hoofdeisch
het cijfer van den hoogsten aanleg niet overschrijdt.

» Artikel 48. Onder voorbehoud van de voorschriften van de bijzondere wetten, zijn de bepalingen van dezen

titel van toepassing op de rechtspleging in de vredegerichten, wanneer het bedrag van den hoofdeisch het cijfer van hoogsten aanleg niet overschrijdt.

» Artikel 49, § 1. Alle exploten van dagvaarding, verzet of aanzegging, met inbegrip van de bevelen die de tenuitvoerlegging voorafgaan, worden gedaan door den deurwaarder van het vredegerecht. Zij worden aangezegd door de toezending bij een ter post aangeteekend schrijven van een afschrift aan de partij wie het exploit betreft.

» § 2. De deurwaarder geeft het afschrift in de postontvangerij van zijn standplaats af en betaalt terzelfder tijd een recht waarvan het bedrag bij koninklijk besluit vastgesteld wordt. Bij het afschrift gaat een borderel van verzending waarvan de tekst bij koninklijk besluit wordt voorgescreven. De postontvanger, na den goeden staat van het te verzenden stuk te hebben erkend en na zich te hebben vergewist van de regelmatigheid van de vermeldingen, levert aan den deponent een ontvangstbewijs van het afschrift en van het borderel af.

» Het stuk wordt met de eerste post verzonden; het wordt binnen vier en twintig uren na zijn aankomst op het kantoor van bestemming aan den geadresseerde aangeboden, behalve wanneer die dag een Zondag of een feestdag is, in welk geval het den volgenden dag wordt aangeboden.

» Het wordt den geadresseerde slechts een enkele maal aangeboden. Indien geadresseerde zich niet in zijn woonplaats bevindt, indien hij het stuk weigert of indien het stuk hem om eenig andere reden niet kan worden overhandigd, wordt, op zijn woonplaats, een bulletin achtergelaten; in dat bulletin, waarvan de vorm bij koninklijk besluit wordt vastgesteld, wordt hij verzocht zich op het kantoor aan te melden om, binnen acht en veertig uren, Zon- of feestdagen niet inbegrepen, het stuk in ontvangst te nemen.

» De geadresseerde, die het stuk ontvangt of het ter post afhaakt, teekent het borderel. Indien het stuk hem niet wordt overhandigd of indien hij het niet binnen den gestelden tijd in ontvangst heeft genomen, om welke reden het ook zij, maakt de ontvanger van het kantoor van bestemming daarvan melding op het borderel.

» Indien het stuk binnen den bij alinea 4 van deze paragraaf gestelden tijd werd geweigerd, wordt het bij het borderel gevoegd; indien het binnen acht dagen niet werd afgehaald, wordt het aan den deurwaarder teruggezonden.

» § 3. Indien de partij geen gekende woonplaats of verblijfplaats heeft, wordt het afschrift door den deurwaarder aan den procureur des Konings van het arrondissement, waar de zetel van het vredegerecht gevestigd is, toegezonden.

» § 4. Het staat den deurwaarder vrij te handelen overeenkomstig de bepalingen van artikel 4 van dit Wetboek, doch zonder verhooging van kosten.

» Artikel 50. Wanneer de dagvaarding wordt aangezegd bij een ter post aangeteekend schrijven, wordt de door alinea 1 van artikel 5 van dit Wetboek voorziene termijn vervangen door een termijn van ten minste vijf dagen na den dag waarop het aangeteekend schrijven op de post werd afgegeven.

» Artikel 51. De uitgifte van het vonnis moet, buiten de formule van tenuitvoerlegging, enkel vermelden de namen, de voornamen, het beroep en de woonplaats van partijen, de gronden en het beschikkend gedeelte van de beslissing.

» Artikel 52. Op verzoek van een der partijen en mits consignatie van de frankeerkosten en van het bedrag van het uitgifterecht, zendt de griffier aan ieder van partijen, bij een ter post aangeteekend schrijven, een uitgifte van het vonnis. Die toezending geldt als betekening.

» De termijn, voorzien bij alinea 1 van artikel 20 van dit Wetboek, wordt vervangen door een termijn van zes dagen na den dag waarop het aangeteekend schrijven op de post werd afgegeven.

» Ook kunnen partijen den deurwaarder er mede belasten de betekening van de uitgifte te doen overeenkomstig de bepalingen van artikel 49.

» Artikel 53. De niet definitieve verstekvonnissen zijn niet vatbaar voor verzet, maar de tenuitvoerlegging er van heeft verval van geen enkel recht ten gevolge.

» Artikel 54. De exploten en alle andere proceduurstukken, de vonnissen en hun uitgiften inbegrepen, zijn vrij van zegelrecht en registratie.

» Geen ander griffierecht wordt geheven dan een rolrecht ten bedrage van tien frank bij de inleiding van het geding, een recht van tien frank in geval van verzet op het oogenblik waarop het verzet wordt gedaan, en een recht per uitgifte waarvan het bedrag bij koninklijk besluit wordt vastgesteld.»

Art. 2. Hoofdstuk IV der wet van 25 October 1919, aangevuld door de wet van 2 Januari 1926, betreffende het beroepskrediet ten bate van de kleine burgerij in handel en nijverheid, is opgeheven.

Art. 3. Dit besluit wordt van kracht op 15 Februari 1935. Het is niet van toepassing op de vóór dien datum ingeleide vorderingen.

Gegeven te Brussel, den 13 Januari 1935.

Koninklijk besluit van 13 Januari 1935 betreffende het aantal plaatsvervangende rechters bij de vredegerichten

VERSLAG AAN DEN KONING.

Sire,

In den loop van de laatste jaren werd de bevoegdheid van de vrederechters merklijk uitgebreid. Vele wetten brachten mede dat hun tusschenkomst op allerhande gebied veelvuldiger werd.

Toch hebben deze magistraten den dienst van hun rechtsgebied kunnen waarnemen, inzonderheid doordat de waardevermindering van onze munt hun voor een deel de geschillen heeft onttrokken waarvan de kennisneming hun bij de wet was opgedragen.

Een besluit dat thans aan Uwe Majesteit ter goedkeuring voorgelegd is, geeft hun, in verband met de begroting van de geschillen, een algemeene bevoegdheid terug die nagenoeg gelijk is aan deze van 1914. Bovendien wordt hun bijzondere bevoegdheid uitgebreid en zullen zij voortaan kennis nemen van een gansche reeks geschillen die tot nog toe door de rechtbanken van koophandel werden gevonnist.

De ondervinding zal uitwijzen of deze uitbreiding van bevoegdheid niet de splitsing van sommige bijzonder aanzienlijke kantons vereischt.

In afwachting is het van belang dat de vrederechters hun taak volledig kunnen waarnemen dank zij den bijstand van een grooter aantal plaatsvervangende rechters.

Het hierbijgaand besluit laat aan den Koning toe een vierden plaatsvervangenden rechter te benoemen in de vredegerichtskantons-1^e klasse en een derden plaatsvervangenden rechter in de andere kantons.

KONINKLIJK BESLUIT VAN 13 JANUARI 1935

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op artikel 1 der wet van 31 Juli 1934, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten.

Gelet op artikel 3 der wet van 7 December 1934, waarbij de bepalingen van deze wet worden verlengd en aangevuld ;

Op de voordracht van Onze Ministers, die er in den Raad over beraadslaagd hebben,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Eenig artikel. De tweede alinea van artikel 1 der wet van 18 Juni 1869 op de rechterlijke inrichting, gewijzigd bij artikel 11 der wet van 2 October 1913, is door de volgende bepalingen vervangen :

« De Koning kan, zoo de behoeften van den dienst het eischen, een vierden plaatsvervanger benoemen in de rechterlijke kantons eerste klasse, en een derden plaatsvervanger in de andere kantons.

» Hij kan eveneens, indien de behoeften van den dienst het mogelijk maken, een vrederechter belasten met het bedienen van een aangrenzend kanton ».

Gegeven te Brussel, den 13ⁿ Januari 1935.

Koninklijk besluit tot bescherming van de voortbrengers, handelaars en verbruikers tegen zekere handelwijzen strekkende tot het verdraaien van de normale voorwaarden der mededinging

VERSLAG AAN DEN KONING

Sire,

Het ontwerp van besluit, dat de regeering de eer heeft aan Uwe Majesteit voor te leggen, heeft ten doel de handelaars, nijveraars en ambachtslieden doelmatig tegen de oneerlijke mededinging te beschermen.

De definitie van de daad van oneerlijke mededinging wordt ontleend aan het Unieverdrag van Parijs van 20 Maart 1883, voor de bescherming van den nijverheidseigendom, verdrag dat op 6 November 1925, te 's Gravenhage voor het laatst herzien en bij de wet van 23 Mei 1929 goedgekeurd werd : elke daad tegenstrijdig met de eerlijke gebruiken inzake handel en nijverheid.

Mag die daad zelf tot een misdrijf worden gemaakt ? Het schijnt doelmatiger ze ten spoedigste te doen ophouden ; de speciale rechtsvordering, die het ontwerp te dien einde verleent zoowel aan den benadeelden mededinger als aan de beroepsgroeperingen hebbende de rechtspersoonlijkheid, waarvan hij deeluitmaakt, zal hun belangen beter beschermen dan wel een strafvervolgning.

Het ontwerp van besluit geeft aan den voorzitter van de rechtbank van koophandel macht om, in ieder geval, te oordeelen of de aan den verweerder ten laste gelegde handeling strijdig is met de eerlijke gebruiken. Het scheen nochtans nuttig, in het ontwerp zelf, enkel om als voorbeeld te dienen en om des te beter al de aandacht van de belanghebbenden er op te vestigen, een zeker getal handelingen aan te wijzen waarvan de oneerlijkheid klaarblijkelijk is.

Zooals het behoort voor zaken die een spoedige beslissing eischen, voorziet het ontwerp van besluit een snelle rechtspleging, namelijk in kortgeding. Het bevel van den voorzitter is vatbaar voor beroep ; het arrest alleen, zooals in kortgeding, is vatbaar voor verzet.

Vanaf den dag waarop de beslissing, die het ophouden beveelt van een handeling in strijd met de eerlijke gebruiken in handel en nijverheid, niet meer vatbaar is voor beroep of verzet, wordt elke tekortkoming aan de beschikking van het bevelschrift of het arrest gestraft met een geldboete ; bij herhaling kan gevangenisstraf worden uitgesproken.

In alle gevallen, mag de rechter het aanplakken en het bekendmaken van het vonnis bevelen.

Het spreekt van zelf, dat de bepalingen van het ontwerp geen enkel verhaal in schadevergoeding afschaffen, die de wetgeving in de rechtspraak thans toekennen aan de personen die het slachtoffer geweest zijn van daden van oneerlijke mededinging.

KONINKLIJK BESLUIT VAN 23 DECEMBER 1934

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op litt. d van n° III van artikel 1 van de wet van 31 Juli 1934, verlengd en aangevuld door deze van 7 December 1934, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten ;

Op de voordracht van Onzen Ministerraad,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. Wanneer, door een handeling strijdig met de eerlijke gebruiken inzake handel of nijverheid, een handelaar, een nijveraar of een ambachtsman aan zijn mededingers of aan een onder hen, een gedeelte van hun cliënteel ontnemt of tracht te ontnemen, hun crediet aantast of tracht aan te tasten, of, meer algemeen, hun concurrentievermogen aantast of tracht aan te tasten, beveelt de voorzitter van de rechtbank van koophandel het ophouden van deze handeling, op vordering van de belanghebbenden of van een onder hen, of van een beroepsgroepering, hebbende de rechtspersoonlijkheid, waarvan ze deeluitmaken.

Art. 2. Begaat een daad strijdig met de eerlijke gebruiken inzake handel of nijverheid, inzonderheid hij die :

a) Verwarring sticht of tracht te stichten tusschen zijn persoon, zijn inrichting of zijn producten en den persoon, de inrichting of de producten van een mededinger ;

b) Valsche aantijgingen verspreidt omtrent den persoon, de onderneming, de waren of het personeel van een mededinger ;

c) Onjuiste aanduidingen verstrekt omtrent zijn handelspersoon, zijn nijverheid of zijn teekeningen, merken, brevetten, getuigschriften, onderscheidingen, omtrent den aard van zijn producten of zijn waren, omtrent de voorwaarden van hun vervaardiging, oorsprong, herkomst of hoeveelheid ;

d) Een fabrieks- of handelsmerk, een naam, een teken of eenige aanduiding van aard om te doen gelooven dat de producten een anderen oorsprong of herkomst hebben dan hun echten oorsprong of herkomst, aanbrengt, laat of doet aanbrengen op natuurlijke of vervaardigde producten, in depot gehouden of vervoerd voor den verkoop, tekoopgesteld of verkocht, of op hun verpakkingen, kassen, balen, omslagen, dozen, etiketten ;

e) Doet gelooven aan een onjuisten oorsprong of herkomst der producten, hetzij door toevoeging, afnemering of verandering van een merk, een benaming of een etiket, hetzij door aankondigingen, vlugschriften, rondzendbrieven, prospectussen of aanplakbiljetten, hetzij door het maken van onjuiste rekeningen of getuigschriften van oorsprong of herkomst, hetzij door eenig ander middel ;

f) Een niet toegelaten gebruik maakt of aanleiding geeft tot een dergelijk gebruik van modellen, monsters, technische verbindingen, formules van een mededinger en, in 't algemeen, van alle aanduidingen of alle met het oog op een werk, studie of bestek, toevertrouwde stukken ;

g) Een niet toegelaten gebruik maakt van materieel, verpakking, vaten voor producten van een mededinger, zelfs zonder inzicht er zijn eigendom te willen van maken

noch verwarring te willen stichten tusschen personen, inrichtingen of producten.

Art. 3. De rechtsvordering wordt ingesteld en de voorzitter doet uitspraak overeenkomstig de regels van de rechtspleging in kortgeding.

Het bevelschrift is niet vatbaar voor verzet; het is uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal.

Het beroep is ontvankelijk, welk ook het belang zij van den eisch; het mag zelfs worden ingesteld vóór het tijdsbestek van acht dagen, te rekenen vanaf het bevelschrift; het is niet ontvankelijk indien het wordt ingesteld na de vijftien dagen te rekenen vanaf den dag der betekening van het bevelschrift. Er wordt bij summiere behandeling uitspraak gedaan binnen de maand.

Indien het arrest bij verstek gewezen wordt, is het verzet niet meer ontvankelijk na de vijftien dagen, te rekenen vanaf den dag van het aan persoon of ter woonplaats beteekend arrest.

Art. 4. Zoodra de beslissing niet meer vatbaar is voor beroep noch verzet, wordt elke tekortkoming aan de aanmaningen of het verbod erin vermeld, gestraft met een boete van honderd tot tien duizend frank.

De rechtbank mag het aanplakken van het vonnis bevelen, binnen den termijn dien ze bepaalt, aan de buitenzijde van de verkoopinrichting van den overtreder en op dezès kosten. De rechtbank mag ook de bekendmaking van het vonnis bevelen op de kosten van den overtreder, bij middel van de dagbladen of op elke andere wijze.

Bij herhaling wordt de geldboete verdubbeld en mag een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maand uitgesproken worden.

Er bestaat herhaling, wanneer, na een eendellijke veroordeeling, uit hoofde van tekortkoming aan de aanmaning of het verbod van een bevelschrift of arrest, de veroordeelde zich, binnen de vijf jaar, aan een nieuwe tekortkoming aan hetzelfde bevelschrift of hetzelfde arrest schuldig maakt.

Art. 5. De inbreuken voorzien bij artikel 4 worden vastgesteld, hetzij overeenkomstig de regels van het Wetboek van Strafrechtspleging, hetzij door proces-verbaal opgemaakt op verzoek van elken belanghebbende, door een deurwaarder bijgestaan door twee getuigen.

Al de bepalingen van Boek I van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VIII en van artikel 85, zijn van toepassing op deze misdrijven.

Art. 6. Onze Ministers van Justitie en van Economische Zaken zijn belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 23 December 1934.

Koninklijk besluit houdende wijziging van het koninklijk besluit van 15 October 1934, nr 9, tot regeling van de handelsbeurzen en van het beroep van wisselagent

VOORDRACHT AAN DEN KONING

Sire,

Het koninklijk besluit van 15 October laatstleden had de inwerkingtreding van de nieuwe bepalingen betreffende de regeling van den handel in openbare fondsen en in deviezen op 1 Januari 1935 vastgesteld.

Om het afwenken te vergemakkelijken van de uitvoeringsmaatregelen van dit besluit, heeft de regeering de eer Uwe Majesteit een ontwerp van besluit voor te leggen waarbij die inwerkingtreding met eene maand wordt verdaagd.

Anderzijds dient de draagkracht van artikel 118 van gezegd besluit nader bepaald te worden wat betreft het in bediening blijven van de huidige leden der beurscommissies en der commissie van beroep.

KONINKLIJK BESLUIT VAN 30 DECEMBER 1934

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gezien artikel 1, § III, litt. a, der wet van 31 Juli 1934, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten;

Herzien Ons besluit van 15 October 1934, n° 9;

Op voorstel van Onze Ministers, die er in den Raad over beraadslaagd hebben,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. Met wijziging van artikel 2 van Ons besluit van 15 October 1934, n° 9, wordt de inwerkingtreding van dit besluit verdaagd van 1 Januari 1935 tot 1 Februari 1935.

Doch, in dien tusschentijd, zal tot geen enkele benoeming van wisselagent worden overgegaan, noch tot eenigerlei nieuwe inschrijving van titels op de officieele notering, noch tot eenigerlei overdracht van de comptantmarkt op de termijnmarkt en omgekeerd.

Art. 2. Zullen hun mandaat tot 31 December 1935 behouden de leden van de beurscommissies en van de commissie van beroep die in bediening waren op het oogenblik van de bekendmaking van voormeld koninklijk besluit van 15 October 1934.

Art. 3. Onze Ministers van Justitie, van Financiën en van Economische Zaken zijn belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Lucerne, den 30 December 1934.

Koninklijk besluit van 15 Januari 1935 houdende dat er zal voorzien worden in de benoeming van de vrederechters van de kantons Mechelen-Zuid, Ciney, Florennes en Tamsche, en in de benoeming van de griffiers van de kantons Hoogstraeten, Westerloo, Ciney, Florennes, Genappe, Namen-Zuid en Gent (3e kanton)

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op artikel 3 der wet van 7 December 1934, tot verlenging en aanvulling van de bepalingen der wet van 31 Juli 1934, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten;

Gelet op de adviezen van de eerste voorzitters van de Hoven van beroep en op die van de procureuren-generaal bij genoemde hoven;

Op de voordracht van Onze Ministers, die er in den Raad over beraadslaagd hebben,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Er zal voorzien worden in de benoeming van de vrederechters van de kantons Mechelen-Zuid, Ciney, Florennes en Tamsche, en in de benoeming van de griffiers van de kantons Hoogstraeten, Westerloo, Ciney, Florennes, Genappe, Namen-Zuid en Gent (3e kanton).

Gegeven te Brussel, den 15 Januari 1935.